

● revistă a c.u.a.s.c. din centrul universitar timișoara ● anul XI ● nr. 5 (83) februarie-martie ● 16 pagini ● 3 lei ●

Recent s-au desfășurat lucrările Conferinței a XIII-a a Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România, forum al tinerei generații universitare, amfiteatru al bilanțurilor rodnice și planurilor îndrăznețe, căruiă prezența tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, îi conferă statut de istorie și simbol.

Desfășurate în Palatul Mării Adunării Naționale, lucrările Conferinței, prin cuvântările și dezbaterile participanților au reliefat profundul atașament al întregii studențime față de conducătorul partidului și statului nostru, citorul școlii superioare contemporane, exprimind, în același timp, angajarea matură, pleneră a studenților în marele efort al poporului nostru pentru ridicarea țării pe noi culmi de civilizație și progres.

Așa cum sublinia **RAPORTUL** Consiliului U.A.S.C.R. privind activitatea desfășurată în perioada dintre Conferințele a XII-a și a XIII-a și sarcinile ce revin Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România în vederea educării comuniste, a pre-

gătirii pentru muncă și viață a tineretului universitar în conformitate cu hotărârile Congresului al XII-lea și Conferinței Naționale ale Partidului Comunist Român, conferința s-a desfășurat în atmosfera de puternică efervescență creatoare, de vibrantă angajare patriotică și efort mobilizator al întregului popor pentru înlăturarea hotărârilor istorice adoptate de Conferința Națională a P.C.R. a ideilor și orientărilor cuprinse în Raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Bilanțul celor peste doi ani de activitate care s-au scurs de la Conferința a XII-a a U.A.S.C.R. este bogat. În această perioadă, Consiliul U.A.S.C.R. și Consiliile U.A.S.C. sau A.S.C. de la nivelul centrelor universitare, institutelor și facultăților și-au sporit preocupările în direcția formării multilaterale pentru muncă și viață a studenților. Activitatea politică a asociațiilor studenților comuniști a avut ca obiectiv principal creșterea răspunderii sociale a fiecărui student față de propria pregătire pentru obținerea unor rezultate meritorii la în-

FORUM STUDENȚESC

(Continuare în pag. 8)

Voaă vă revine înalta misiune de a duce mai departe făclia progresului și civilizației de a urca și de a ajunge la înălțimile luminoase ale societății comuniste! Pregătiți-vă pentru a fi participanți demni, activi, pentru a asigura ridicarea patriei noastre pe cele mai înalte culmi de progres și civilizație, pentru a asigura viața tot mai liberă și mai îmbelșugată a poporului nostru în societatea comunistă!

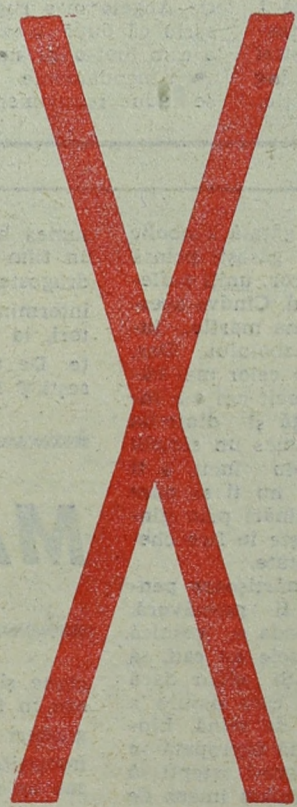
(**NICOLAE CEAUȘESCU** - din Cuvântarea rostită în Cadrul Conferinței a XIII-a a Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România).

DIN CUPRINS:

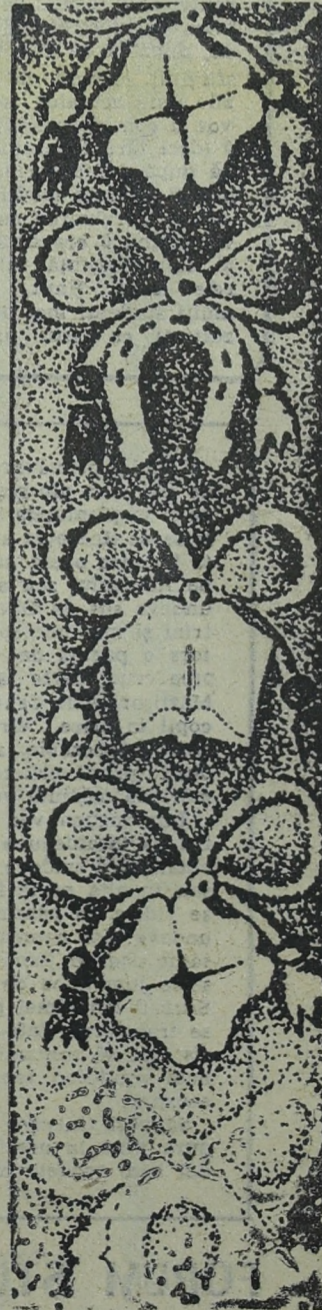
Studenți timișoreni la înaltul forum universitar - propuneri în dezbateri ● Exigentele pregătirii profesionale - Sesiunea, dincolo de statistici ● Panoramic studențesc ● Festivalul Artei și Creației Studențești - interviuri, note, comentarii ● Radiografie unei pasiuni ● Atelier literar ● Universitas ● Pink Floyd ● Craiova și Cupa U.E.F.A. ● Călătorie în Orientul îndepărtat - de la Beijing la Tokio ● În paginile 14, 15 și 16 - „Forum studențesc” la un deceniu de activitate. Semnează foști și actuali redactori ai revistei. De altfel, pagina 16 vă mai rezervă o surpriză...

**Forum
 studentesc**

**1973-
 1983**

Perioada vacanței a fost marcată, în primul rând, de participarea 60 de delegați-studenți la Conferința organizației municipale Timișoara a U.T.C. (9 februarie) și a celor 54 de delegați și 15 invitați din centrul nostru universitar la Conferința a XIII-a a U.A.S.C.R. (11-12 februarie, București), evenimente notabile din viața studențimii timișorene, momente de bilanț al realizărilor obținute în ultimii doi ani, de acordare la importante obiective puse în fața tineretului universitar de către conducerea de partid.

Și în acest an — al patrulea consecutiv — iubitorii muzicii rock și progresiv pot participa la audii de calitate în sala 223 a Facultății de electrotehnică. Cei doi entuziaști ce picură, în fiecare vineri, bucurie în suflătele melomanilor se numesc Doru Miclăuș și Dan Petraru. De la gazeta complexului studențesc aflăm că topul cămineilor, publicat în revista noastră, le provoacă griji „materne” celor din Comitetul de complex, el fiind alcătuit, la ultima lui ediție, numai de către reprezentanții revistei. Pe de altă parte, aceeași sursă susține că membrii comitetului s-au aflat în ultima săptămână dinaintea vacanței (săptămîna în care s-a alcătuit topul) acasă, în tabere, la munte, la mare... Înduioșătoare scuză. Numai că cine se scuză, se acuză. În 23 februarie studenții din anul II Mecanică agricolă au avut de suportat în sala C 610 a vechiului local al Facultății de construcții un frig de C și rafalele de viscol pătrunzînd printr-un ochi de geam spart. Se pare că disciplina „rezistență” este studiată aici într-un sens mai larg.

Aberație matematică, egalitatea $0 = 1$ s-a transformat în fapt în contestabil tocmai la Facultatea de electrotehnică, unde, după ce se anunțase la sfîrșitul sesiunii că primele zile din actuala vacanță vor fi considerate săptămîna 0 (deci fără laboratoare) și că după 8 februarie nu vor mai fi operate modificări în orare, la reluarea cursurilor săptămîna 0 era declarată 1 și, în consecință, laboratoarele s-au ținut. Astfel mulți studenți mai puțin înzestrați cu harul predicției

PANORAMIC STUDENTESC

s-au ales încă din primele zile cu 3, 6 sau chiar mai multe absențe... Trei catrene, la alt se reduce întreaga zestre a gazetei de la căminul 14 C. Iată o mostră: „Sînt cățel și s'neacăjit (sic), / Nimeni, nu mă crede, / Că mi-e dor de hoinărit / Și de iarbă verde!” Deh! Primăvara se anunță cu nevroze și astenii... De semnătură nici că mai era nevoie!! Mircea Rob este probabil cel mai fericit șef de comisie din centrul nostru universitar. Comisia de protocol condusă de el este formată din șapte fete, toate dragute foc... Membra a acestei comisii este și An-

căminul 21 C. Un afiș mare avertizează la intrare: „Accesul persoanelor străine este interzis. Studentele în a căror (sic!) cameră vor fi găsiți băieți vor fi sancționate”. Concluzia: căutați-vă fetelor milicienii! O versiune regidită și adăugită a aceluiași avertisment provine de la căminul 20 C: „Accesul persoanelor străine este strict interzisă...”. Variațiuni (ne)gramaticale pe o temă dată. Lipsa de răspundere și a oricărui criteriu valoric în popularizarea unor creații originale ale studenților se manifestă și la căminul 17 C, unde, se pare,

Ca și în celelalte centre universitare din țară și la Timișoara a avut loc cea de-a XVI-a Conferință Națională a cercurilor științifice studențești, aici pentru secțiunea învățămînt agronomic.

Lucrările conferinței, s-au desfășurat în perioada 11-13 martie pe șapte secțiuni: agricultură, horticultură, zootehnie, medicină veterinară, economie, organizare și finanțarea agriculturii, biologie și mecanică agricolă.

În cadrul acestora au fost prezentate 212 lucrări la elaborarea cărora au participat 518 studenți, absolvenți și cadre didactice din 7 centre universitare: București, Brașov, Baia Mare, Cluj-Napoca, Craiova, Iași și Timișoara. În primele două zile ale sesiunii a avut loc expunerea lucrărilor și s-au purtat discuții pe marginea acestora pentru fiecare subsecție în parte.

Așa cum s-a desprins din cuvîntul de închidere a lucrărilor conferinței al tovarășului prof. dr. Ilie Duvlea, rectorul Institutului agronomic Timișoara și președintele Biroului secțiunii, „dezbaterile care au avut loc au fost fructuoase, de o înaltă ținută științifică, ceea ce dovedește existența unor forțe tinere în cercetare, cu o bună și foarte bună pregătire profesională, care își aduc contribuția la rezolvarea unor probleme actuale și de viitor ale agriculturii. S-a remarcat de asemenea, seriozitatea cu care s-au susținut lucrările, spiritul lor combativ, soluțiile lor ingenioase”.

M. OLARU

gela Dragotescu (anul II Mecanică agricolă), cîștigătoare din ultima vacanță a disputatului titlu de Miss Bușteni. Proba de rezistență a concursului a constat în a bea cu lingurița o cană cu bere. Cu angelică nevinovăție Angela m-a rugat să nu scriu că după această probă a cam luat-o cu ameteală... Amendamente creatoare se aduc regulamentelor la

monopolul asupra subproduselor literare ieșite la întîlnirea cu cititorii este deținut de o singură persoană cu pseudonime multiple. Redăm spre exemplificare epigrama „Unui avar” semnată T. Reaz: „Este lacom și avar / Strînge bani cu pămîntu / Dacă-i privești însă fața / Vezi că e sărac cu duhul” O vagă bănuială în acest sens plutește și a-

supra autorului. Chiar fără a-l vedea la față... În căminul de fete al Institutului agronomic e foarte friș. Soluțiile ar fi două: ori să se recondiționeze instalațiile de încălzire și să se dea căldura necesară, ori să se înființeze cămine mixte...

Ce mai vinde studentul: binoclu de cîmp (cămin 4, camera 88). Aviz celor ce doresc să-și apropie persoanele din căminul învecinat.

În marea majoritate a cămineilor studențești dotarea oficiilor se prezintă sub limita strictului necesar. Avem convingerea că o utilă corespunzătoare a acestora ar elimina numeroasele improvizatii și ar reduce, în ultimă instanță, consumul de energie electrică. Cursul cursurilor: 200 de lei se cer (și, la ananghie, se dau) pentru cursul de statistică al lectorului dr. Ioan Resa, destinat anului II Finanțe din cadrul I.S.E. În 24 februarie a.c. Biroul Consiliului U.A.S.C. din centrul nostru universitar s-a întîlnit într-o ședință de lucru cu activul din domeniul social. S-au discutat o serie de propuneri și probleme extrem de importante legate de activitatea administrativă și de gospodărire a cămineilor și din domeniul energetic. Avem încredințarea că roadele acestor discuții nu se vor lăsa așteptate. În meci de fotbal amical selecționata presei studențești a învins selecționata activului social cu 6-2. Din surse (neoficiale, desigur) aflăm că e în curs de perfectare meciul dintre actualii învinși și Comisia de protocol a Centrului universitar. Pentru spălarea blazonului și fortificare morală...

L.T.&K.

P.S.: În curînd, în complexul studențesc, în institute și facultăți, în locuri de larg acces, vor fi montate cutii poștale „Forum studențesc”. Aceasta în speranța că promptitudinea cu care va fi reflectată în pagini viața studențească și colaborarea dintre cititori și revistă vor fi înlesnite. Așteptăm mesajele dumneavoastră, cu specificarea „pentru PANORAMIC STUDENTESC”, cuprinzînd relatări succinte ale unor evenimente, fapte, întîmplări, bune sau rele, de haz, sau, dimpotrivă, de plîns, din viața dumneavoastră și a asociației.

„Totul e să-ți formezi un colectiv”

INTERVIU CU VASILE BUHAȘ, PREȘEDINTELE COMITETULUI DE COMPLEX

— Vasile Buhaș, la alegerea ta în această funcție ai obținut o majoritate covârșitoare. Cum crezi că și-ai cîștigat această popularitate?

— Anul trecut am fost alături președinte de cămin cit și vicepreședinte al Comitetului de complex. Am încercat și cred că am reușit în această perioadă să mă achit de sarcini, mi-am spus întotdeauna deschis părerea, am încercat să stau de vorbă cu toți președinții de cămin, să aflu de la ei diverse probleme ce inevitabil însoțesc munca noastră și împreună cu ceilalți membri ai comitetului să le soluționăm. Totul s-a desfășurat într-o atmosferă de prietenie, ceea ce cred că este foarte important.

— Ce-ai fi vrut atunci să realizezi și ce-ai realizat?

— Aș fi vrut să rezolv problemele legate de complex ale studenților, să ridic aceste probleme cadrelor didactice și să cer soluționarea lor. Am fost în audiență la tovarășii prorectori ai institutelor și cu sprijinul lor lucrurile au început să se îmbunătățească. Dintre principalele probleme în această perioadă au fost: aprovizionarea cantinelor, amenajarea oficiilor în cămine.

În plan cultural am realizat un lucru frumos. Am constituit un ansamblu folcloric puternic care sper că va obține rezultatele scontate. La vară acest ansamblu, precum și brigada Comitetului de complex în care am cooptat noi membri vor da, aici în complex, spectacole în aer liber.

— Probabil nu a fost total atât de ușor...

— Nu, și cea mai mare inerție am găsit-o la serviciile tehnice care nu au răspuns prompt la solicitările noastre.

— Cred că este foarte important să-ți formezi un colectiv unit.

— E un lucru esențial. Colectivul e destul de omogen dar majoritatea membrilor comitetului nu au experiență în munca de asociație. Un președinte trebuie să colaboreze cu „echipa” pe care și-a constituit-o, cu președinții de cămine și cantine, cu toți activiștii din domeniul social. Dacă ieși o acțiune pe cont propriu de cele mai multe ori ea nu are sorti de izbîndă.

— Colegii tăi te-au descris ca pe un om de acțiune, un bun activist, dar și un bun student.

— Tocmai faptul că am avut un colectiv nou și am întîmpinat multe dificultăți a contribuit la formarea mea ca activist. Ziua de lucru este foarte încărcată și necesită o organizare riguroasă a timpului, dar printr-o astfel de organizare am reușit să-mi îndeplinesc atribuțiile pe linie de A.S.C. și să nu neglijez nici activitatea profesională.

— Nu te-ai gândit niciodată că ar fi mai bine să fi un student oarecare?

— Ba da, poate că atunci aș fi avut mai mult timp liber dar activitatea în domeniul social o fac din plăcere, ea fiind totodată o mare experiență în ceea ce privește munca cu omul, foarte importantă în viitoarea mea profesie. Aș putea să întreb și eu ceva prin intermediul revistei „Forum studențesc” pe factorii care răspund de domeniul social în centrul nostru universitar?

— Te rog.

— De ce se continuă, uneori, practica de a se amîna soluționarea unor probleme ale studenților? De ce direcții educative adjuvante se implică atât de puțin în viața de cămin? De ce nu se face o programare conform căreia cadrele didactice să controleze activitatea cantinelor? De ce serviciile tehnice ne acordă atât de greu sprijinul?

Mulțumim colegului nostru Buhaș Vasile — președintele Comitetului de complex — și solicităm pe această cale factorii vizați să remedieze neajunsurile semnalate mai sus.

FLORIAN MIHALCEA

E iarăși primăvară. Agățată simbolic de un șnur alb-roșu o găsești prinsă pe și în piepturile tuturor, uniți sufletește de tineretea anului. Cîndva acesta începea odată cu luna martie, luna fiorosului zeu al războiului. Dar, undeva sus, în Olimpul celor mai bătrîni și mai înțelepți decît noi s-a întors o pagină de viață și dintr-un prea crud Marte a rămas un simplu Mărțișor. Atît de simplu încît, a fi copil la orice vîrstă nu ți se pare chiar o grozăvie, a hoinări prin gîndurile primăverii trezește în fire chemări de neștiută voluptate.

Intotdeauna vor fi mărțișoare pentru că intotdeauna va fi primăvară, chiar dacă undeva zăpada e veșnică sau în altă parte frunzele nu cad, să se ridice, la pămînt. Și chiar dacă undeva sînt oameni în care natura a sădit doar o jumătate de taină. Lipsese jumătatea de taină îngropată în Surisul Hiroșimeii pe care-l aștepti să se transforme într-un bobot imens de ris care să contamineze întreaga planetă zguduind temeliiile atîtor nonsensuri.

Să vezi sinistre tancuri rîzînd cu gura pînă la urechi, să cumperi de doi bani rachete care să te poarte în

lumea basmului mai îndrăgit, să vezi un film cu Louis de Funès sau cu dragoste, să vezi oameni așezați în interminabilele cozi, așteptînd răbdători, la locul lor, o bucată de tinerete. De tinerete, pentru că în ea găsești și frumusețe și putere și înțelep-

MĂRȚIȘOR

ciune și nebulie. Oameni care-și trimît în fiecare început de primăvară gînduri impletite cu alb și gînduri impletite cu roșu, mici cit o inimă sau un coșar de tînchea.

Să simți cum, puternic, miracolul naturii renaște atîtea frumuseți la-tente.

Să auzi primăvara pătrunzînd în gînduri și trezînd simțirile ca un

dumnezeu atotputernic, păstrîndu-se modest în afara noastră și totuși atît de adine înrădăcinată în noi, încît sîntem tentați să ne confundăm în ea și ce altceva am putea face pentru a ne măguli orgoliului decît a crede că sîntem la fel de puternici.

Și între toate, ea Femeia, născută, într-o zi de început, cu umeri firavi și părul pînă la călcîie, cu ochii frumoși sau albaștri, cu gîndurile pline de puritatea curcubeului, dar, mai ales, pline de o miraculoasă putere dătătoare de viață.

Ne-am obișnuit cu ea, pentru că face parte din noi, femeia cea mai apropiată nouă sau cea pe care o zărim o clipă pe stradă, femeia care ne-a dat viață și suflet și mirare sau cea pe care o visăm în nopțile lungi ale vremii, femeia savant sau femeia femeie, sau toate la un loc și toate deodată.

Și fiindcă, oricine am fi și oriunde ne-am afla, am fost o clipă chin pentru acea femeie cu nume sfînt, mamă, să adunăm toate florile din lume și să le dăruim lor, actualelor, viitoarelor sau potențialelor mame.

MIHAI MINEA

Munca de asociație ca mod de a fi

Discuție cu PETRU ANDEA, secretar-adjunct
cu probleme organizatorice al Comitetului de
partid al Centrului Universitar Timișoara

Mă întîmpină cu zîmbetul cunoscut, aproape familiar. Mă întreb care e secretul lui. De fapt mă întreb mult mai multe lucruri: să începem cu cele mai simple. Președinte al C.U.A.S.C. al C.U. Timișoara de opt ani (1975—1983). Nu. Să lărgim puțin cadrul, îmi propune! Perfect. Reluăm: 1970—75 (vicepreședinte al C.U.A.S.C. al C.U. și activist al U.A.S.C.R.). Da, așa e bine. Începem de aici. O perioadă de maximă expansiune a centrului nostru universitar: numărul studenților în creștere continuă — inclusiv numărul studenților străini — sporește baza materială a procesului instructiv-educativ și în același timp, responsabilitatea, gama preocupărilor asociațiilor studenților comunisti. Tradițiile centrului universitar obligau și oamenii. Mai ales oamenii. De la care a învățat rosturile muncii A.S.C., alături de care a lucrat ani de-a rândul și pe care și-i amintește cu multă bucurie: Gheorghe Crețu și Ion Boldea (foști președinți ai C.U.A.S.C. ai C.U.), Gheorghe Bogoevici și Gerhard Puri (foști membri ai biroului C.U.A.S.C. al C.U.) Florin Miclea, Dan Poenaru (foști președinți de institut) și mulți alții.

A căutat să continue tradițiile dar să și formeze tradiții — întărirea atmosferei de muncă și seriozitate la toate nivelele, lărgirea paletelor de activități organizate de studenți. Dacă a reușit — îl întreb. Se oprește o clipă. Nu e ușor să dai un răspuns. Regret încă o dată că nu am la îndemână un aparat de filmat. Cuvîntul nu spune tot. Intervine imaginea. Concentrarea. Liniștea. Da. În mare parte a reușit. „Am găsit întotdeauna un mare număr de studenți entuziași în cooperarea și realizarea acțiunilor inițiate de A.S.C. cu multă pasiune pentru activitatea obștească, deosebit de pricepuți sau doritori să învețe.“ Nu-i trecem în revistă. Sînt, însă cîțiva de care nu pot să nu-și amintească. Liviu Crișan (fost redactor-șef al revistei „Forum Studențesc“); Mirela Voiculescu (fostă șefă a comisiei culturale), Marin Firan (fost vicepreședinte al C.U.A.S.C. al C.U.).

Cu aceștia, dar nu numai cu aceștia — cu întreg consiliul — precizează cu un gest de ultimă decizie —, apropiindu-ne de întregul activ de asociație al centrului universitar, îndrumați îndeaproape de organele de partid, s-au realizat o serie de lucruri remarcabile. Păstrarea și consolidarea tradițiilor existente în ceea ce privește concursurile profesionale, activitatea de muncă patriotică, politico-ideologică, viața culturală, sportivă ș.a. „În toate acestea am ridicat inițiativa la rangul de principiu de bază în munca pe care o desfășurăm. Inițiativa nu numai ca mijloc de a obține ceva nou, ci de a realiza mai bine ceea ce aveam dinaintea.“ Se impunea, în acest sens, perfecționarea sistemului informațional, a sistemului de transmitere a sarcinilor, a sistemului de îndrumare și control. Într-un cuvînt — mai cuprinzător — era (și este) vorba de stilul de muncă. Să aprofundăm discuția. Ce elemente influențează stilul de muncă și, la urma urmei, ce este el? „Stilul de muncă este subordonat unor cerințe, ajustat unui specific. Spunînd „cerințe“ mă refer la îndeplinirea programului de activități, cunoașterea problemelor din centrul universitar, cunoașterea și stăpînirea unor situații sau evenimente. „Specificul“ constă în faptul că întregul activ de asociație este obștesc; și legătura Consiliului U.A.S.C. al C.U. cu organele de bază se realizează cu greutate și risipă de timp. Pe de altă parte, în activitatea educativă cu studenții se conlucrează și cu alți factori (organe de învățămînt).“

Am vorbit mult despre consiliu. Să continuăm pe această linie. Moment de tăcere. Ar fi prea multe lucruri de spus. Concis. În primul rînd consiliul înseamnă o structură clar stabilită. Dar constituirea lui nu înseamnă încă aproape nimic. Un început. Rolul și locul oamenilor în cadrul consiliului nu este totdeauna în ordinea funcțiilor. Uneori studenții fără funcții deosebite, dar cu pasiune și putere de muncă, au idei foarte bune și mari merite în atingerea unor obiective. Sau invers. Activiștii investiți cu funcții impor-

tante se eschivează de la îndeplinirea unor sarcini. Din fericire, cazurile din urmă sînt puține. Din păcate, ele mai sînt. În mediul studentesc, de regulă, ierarhia e înlocuită cu colegialitatea. Se lucrează într-un spirit de echipă în care rolul de coordonare revine celor cu funcții, dar mai ales celor cu experiență. „Am considerat necesar ca în organizarea unei activități problemele să fie clar precizate de la bun început, acționîndu-se pe baza unui plan discutat pînă la detaliile necesare cu toți cei implicați.“ Discuții mai lungi, evident, la fiecare început de legislatură. Dar asta cu un scop clar: fiecare resort să-și stăpînească, într-un timp cît mai scurt organizarea muncii în domeniul său, astfel încît să poată acționa independent pentru îndeplinirea sarcinilor. Tutelarea mărunță nu e necesară decît în perioadele de început (după alegeri). Mai tîrziu, rolul cel mai important trebuie să revină inițiativei. „A cultiva inițiativa presupune receptivitate, capacitatea de a asculta multe păreri, de a nu le bloca anticipat, de a le studia valoarea și de a le transpune, cel puțin sub formă de experiment, pe cele care par a fi valoroase. Am constatat că multe idei formulate în mediul studentesc au mai fost experimentate în trecut. În cazul în care consecințele au fost atunci negative, se impune renunțarea la ele. Discernerea adevăratelor inițiative se face, deci, dintr-o perspectivă mai îndelungată. Dar aici intervine un alt element. Experiența timpului.“

De altfel, această preocupare de a sesiza în orice discuție cu studenții elementul de nouitate și modalitățile sale de îndeplinire trebuie să fie o caracteristică a președintelui de C.U.A.S.C. Un obiectiv permanent, chiar dacă nu e înscris zilnic în agendă. Dar ce conține, totuși, agenda președintelui Petru Andea? Să corectăm. Ce conține. Și să adăugăm: într-o zi obișnuită. „Ziua de muncă a președintelui — să luăm cazul generic — este încărcată de acțiuni de reprezentare sau de execuție. Ambele la fel de importante. Primele au rolul de a deschide permanent perspectiva muncii de asociație în contextul municipiului și al județului. Iar celelalte cuprind decizii concrete de rezolvare a problemelor.“ Să fim indiscreți: ce înseamnă totuși o zi obișnuită? Cursuri: 8.00—12.00 sau 15.00—19.00. Muncă la sediu: 12.00—15.00. Acțiuni în centrul universitar după 20.00: Sînt, însă, multe perioade de aglomerări de activități: Festivalul „Cîntarea României“, concursuri profesional-științifice, ș.a. Programul e atunci simplu: de dimineață pînă dimineață.

Am discutat pînă acum despre fostul președinte

RADIOGRAFIA UNEI PASIUNI

„Studenții au posibilitatea de a realiza cercetări interdisciplinare“ — ne mărturisește Ionel Priboi, anul IV Energetică, președintele cercului de sinergetică al Casei de cultură a studenților.

„Fiind în anul IV și beneficiind de posibilitatea efectuării unor cercetări în cadrul disciplinei de A.C.P. (activitate de cercetare și proiectare) mi-am dat seama cîte lucruri frumoase mai sînt de învățat și de cît de puțin timp dispunem spre a le cerceta.“

Pornind de la discuțiile teoretice purtate în cadrul cercului de sinergetică, și dispunînd la catedra de tehnică tensiunilor înalte de la Facultatea de electrotehnică, secția Energetică, de surse de înaltă tensiune la frecvență industrială și de generatoare de impuls la înaltă tensiune, am vrut să vedem dacă se poate pune în evidență existența așa numitului „cîmp bioenergetic“ în condițiile instalției din dotare.

În literatura de specialitate sînt prezentate electrografiile realizate la tensiuni înalte și frecvențe foarte înalte (MHz, în domeniul radiofrecvențelor).

Plecînd de la acestea, pentru început folosind metoda condensatorului incomplet, am realizat electrografiile la frunze și monezi. Se observă efluvii de luminiscență la terminarea nervurilor; se obține în jurul trunzei așa numita „aură“. În interiorul ei se observă o mulțime de pete negre, concentrate în jurul nervurilor și al codiței. (Probabil materia activă a frunzei — seva încărcată de ioni.) Am îndepărtat din partea de la vîrf a frunzei o porțiune, am efectuat două electrografiile la timpuri diferite și am constatat apariția unor efluvii puternice în zona nervurilor secționate cît și o mișcare a „petelug negre“ în zona secționată. La moneză s-a pus în evidență foarte bine relieful interior — se pot vedea stema și, în jurul monezii, efluvii luminiscente.

În continuare s-au realizat, folosind aceleași metode, o serie de electrografiile la șoarece alb anesteziat cu cloroform și șoarece viu legat la placa fotografică. S-au constatat apariția unor descărcări la bot, vîrfurile codiței și la lăbuțe. Vrînd să vedem dacă sînt produse de imperfecțiuni ale blîniței sau sînt de origine internă dereglări ale tubului digestiv, de exemplu și știînd că la nivelul intestinului există un schimb ionic foarte puternic, am pus o plăcuță fotografică sub șoricel și una deasupra (șoricelul era viu). În timpul aplicării tensiunii (20 KV) subiectul s-a mișcat (imaginea a ieșit mișcată) evidențiîndu-se o aură de descărcări electrice atît pe fotografia superioară it și pe cea inferioară. Deci aura era provocată de factori interni. Avînd în vedere că am folosit tensiune de frecvență industrială (50 Hz) nu ne-a apărut efectul pelicular, ce însoțește frecvențele înalte (cînd sarcinile electrice într-un conductor se distribuie spre exterior) și descărcările electrice ar fi fost cauzate de piele

Pentru Andea. Actualul secretar-adjunct cu probleme organizatorice al Comitetului de partid pe centru universitar. „Resimt — de la data eliberării din funcția de președinte — plasa într-o altă postură față de atmosfera și munca ce mi-au fost familiare atîția ani.“ De altfel, și noua sa funcție implică răspunderi serioase în îndrumarea muncii de asociație. Și totuși. „Vreau să las actualului organ de conducere al C.U.A.S.C. doar experiența mea, fără a-i îngrădi spiritul novator, libertatea de organizare a acțiunilor într-o manieră proprie. O satisfacție deosebită ar fi aceea de a constata că actual activ de asociație înregistrează rezultate pozitive, că munca sa este organizată — de ce nu? — mai bine ca înainte. Că cei ce mă vor succeda vor milita în continuare pentru creșterea prestigiului asociației în fața studenților, a tuturor organelor, organizațiilor și instituțiilor cu care colaborează.“

În sfîrșit, citeva cuvinte despre revista „Forum Studențesc“, succesoare a celor patru reviste de institut. Revistă constituită în urmă cu zece ani, ca instrument puternic în ceea ce privește înfrîngerea atitudinii și comportamentului studenților, transmiterea unor mesaje educative, asigurarea cunoașterii activităților din centrul universitar.

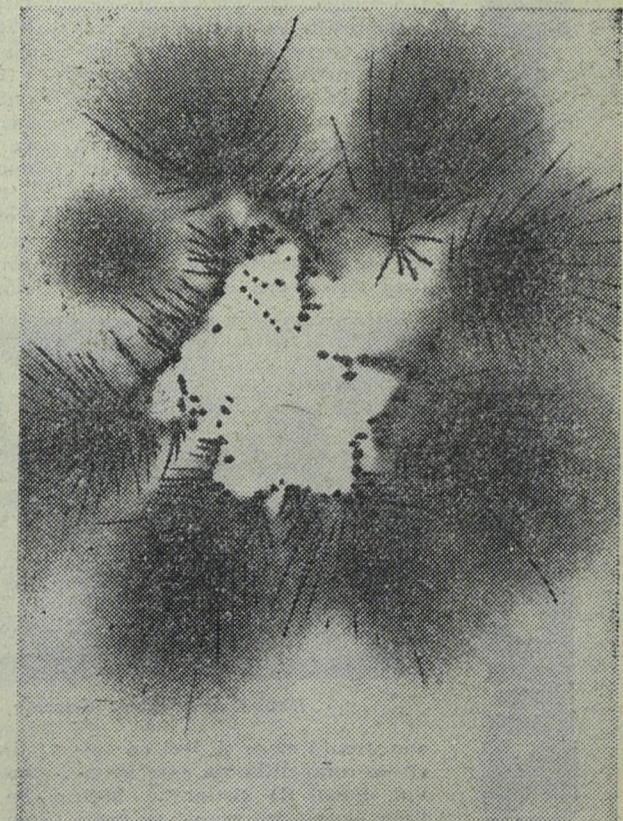
„Am acționat întotdeauna astfel încît revista să fie un adevărat organ de presă al C.U.A.S.C. să promoveze spiritul acestuia, să-i urmărească și să-i popularizeze scopurile și obiectivele, să caute chiar soluții în sprijinul colegilor angrenați în diverse domenii ale muncii de asociație.“

Prin ea însăși, revista a menținut un colectiv entuziast de studenți-redactori, de oameni de opinie care, învățînd munca de gazetar și apoi transmitînd-o mai departe, au asigurat un înalt nivel calitativ, remarcat la toate manifestările pe plan național.

„Există o viață internă a redacției, vie, tumultuoasă, rodnică, larg deschisă către toate însemnările studenție, tinerețe, către problemele politice, culturale, educative de fond ale etapei pe care o traversăm. Am convingerea că și pe viitor revista se va impune în publicistica studențescă actuală. În încheierea timpului și a spațiului tipografic ce mi-l acordați, vreau să urez succes deplin colegilor mai tineri din activul de asociație, precum și foarte tinerei echipe redacționale. Revistei „Forum Studențesc“, la împlinirea unui deceniu de existență. LA MULȚI ANI!“

RADU CIOBOTEA

În electrografiile publicate în literatura de specialitate, realizate la frecvență și tensiune înaltă, se pun în evidență punctele electrodermale (de acupunctură) cît și unele boli în funcție de concentrația de săruri din mina pacientului. S-au executat electrografiile ce folosesc frecvențe apropiate de cea industrială, prin intermediul cărora s-au putut pune în evidență tumori din organismul uman cît și unele boli ale stomacului.

Foiță din staniol în formă de stea. Descărcările electrice se produc cu preponderență pe vîrfuri sau neomogenități ale materialului. La îndepărtarea unui vîrf și efectuarea unei noi electrografii, aura corespunzătoare vîrfului a apărut din nou (așa numitul „efect fantomatic“, fenomen observat doar la corpurile vii).

Toate aceste experiențe s-au realizat cu aprobarea prof. dr. Viorel Negru, colectivul fiind compus din: șef lucrări Viorel Titihăzan, asistent Flavius Șurianu și studenții Ionel Priboi și Alexandru Deszi.

În vederea unei colaborări, așteptăm să fim cîntați și de studenți de la alte discipline

HORIA DULVAC

ROLF BOSSERT

EIN ANDERES GEDICHT VOM MORGEN

Der Wecker ist eine Höllenmaschine.
In meinem Ohr lebt die Riesenschiene.

Die Vertikale macht mir zu schaffen.
Scheiss aufrechter Gang: Urahnen, Affen.

Der Tag beginnt gelb, musikalisch mit Strahl.
Ich spiel auf der Muschel. Benone vokal.

Die Rippen frieren. Der Tee ist dünn.
Im Kühlschrank herrscht Ordnung und Disziplin.

Ich höre, man hat mich im Ausland vertreten.
Ich nehme mir vor, heut nicht zu verspäten.

Die Filterlose kommt mit aufs Klo.
Das Wetter wird gut, die Arbeit macht froh.

Ich fall aus der Wohnung. Die Strasse ist klar.
Der Wind fegt mein Hirn weg und nachher mein Haar.

Ich hänge mich an den vierten Bus.
Der Pförtner wartet mit Morgenkuss.

ELWINE TENCZER

SPRACHFIEBER

I
ein
gebrochener schatten
sein
umsinken im licht
das wort
ein frierender gast
auf der schwelle

II
schwalben
im schwerfeld
versteinern
den metaphern entgleitend
und diese sprache
die fiebert
wie ich mich
dem zufall füge

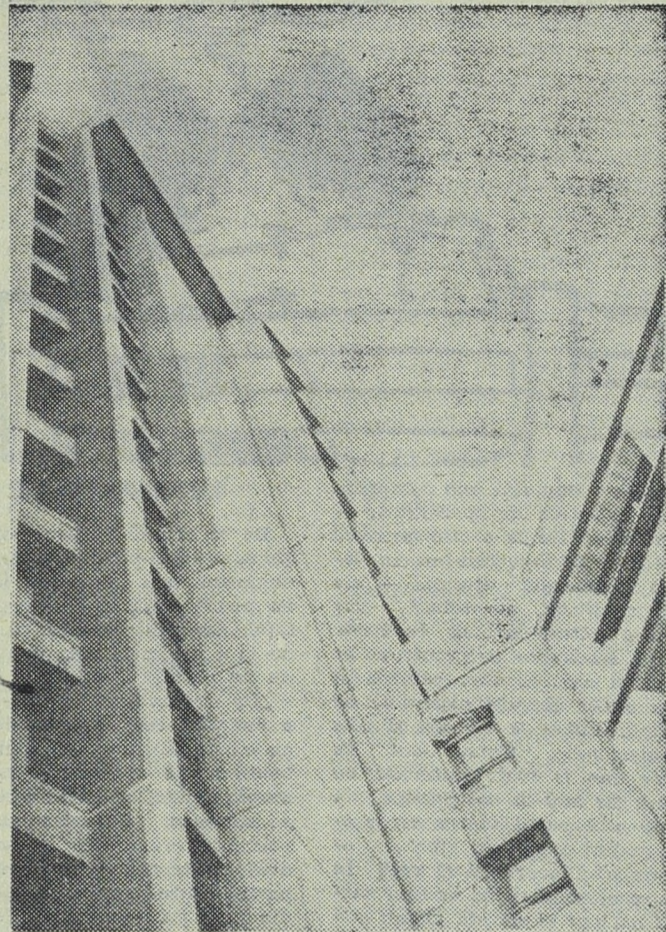

Foto: RICHARD STENDEL

die lügen
sind durchsichtiger
geworden
und meine zweifel
verschwiegen

III

denn es wird kommen
das silbengespinnt
aus der vergessenen leiche
eines wortes
mir die sprache verschlagen
schluchzen
oder

schrei
und der laut
der sich unter dem gaumen regt
verfehlt
noch einmal
den sommer der gedanken
hinübergeschwemmt
in einen gemeinplatz

GEDICHT FÜR DAS ABLEBEN EINER TRAUMSTADT

Ich bin hoffnungslos
heisst
dass ich die Hoffnung
los bin.

ERICH FRIED

In Venedig
sind die Gondeln
tot.

Der Regen
spült den Träumern
die Ferne
aus den Augen
— und aus dem Sinn.

Mauern
versiechen
in der Tiefe:
eine Stille
für Ratten
und Sorgen.
Und zerrüttelte
Märchen.

In den Lagunen
treiben die Erinnerungen
Seerosen.

I. Teil: Die Erzählung „Niederungen“

„Als mein Vater gestorben war, dachte ich immer öfter daran, dass es meine Kindheit vor lauter Stummheit nicht gibt, dass sie mir nicht gehört. Ich sah als Kind, dass die sogenannte Arbeit, der sogenannte Fleiss nichts als eine Zerstörung ist. Der Kult den sie (die Schwaben — Anm. d. Verf., H. F.) aus den imaginären Werten; Ordnung, Fleiss und Sauberkeit machen, Werte, die ihnen und nur ihnen zugeschrieben werden dürfen, ist nichts als eine fadenscheinige Rechtfertigung für ihre Intoleranz.“ Dies sagte die Schriftstellerin Herta Müller in ihrer Dankrede, als ihr der Literaturkreis „Adam Müller-Guttenbrunn“ 1981 den Preis für Prosa verliehen hat und hauptsächlich darum geht es auch in ihrem Buchdebüt, vor allem in der Erzählung *Niederungen*, die mehr als die Hälfte des Bandes ausmacht und hier besprochen werden soll.

Erzählt wird aus der Perspektive eines sensiblen, verletzlichen Kindes, das sich zurechtzufinden versucht in dieser Landschaft, die eine Dorflandschaft ist, eine schwäbische, und das zugleich auch mit seinen innersten — mal infantil-naiven, mal menschlich-natürlichen — Wünschen und Begehren zurechtzukommen versucht. In ebendieser Landschaft und hier beginnt das Scheitern, das Verdrängen, hier beginnen all die Irritationen und Frustrationen, die das Bild dieser Landschaft und ihrer Menschen scheinbar verzerren. Scheinbar, weil diese Ent-Stellung eher eine Richtig-Stellung von Konventionen, Vorurteilen und Lebensmechanismen

ist, die alle zu einem leblosen, unpersönlichen Leben führen und führen.

Es ist dies eine Gemeinschaft, deren menschliche Selbstvernichtung davon kommt, dass sie, die Gemeinschaft, von utilitären Denkschemata affiziert ist. Die Arbeit ist es, in die sich die Leute vergraben, in die sie alle zwischenmenschlichen Beziehungen begraben. Sie wächst über den Menschen hinweg und er verliert sich

in dankenlose Arbeit. Und wenn gedacht wird, wird „nützlich“ gedacht, nützlich und innerhalb der festgesetzten starren Konventionen, zu denen z. B. auch die Kleidung gehört: „Die Kleider sind ihr Stolz. In Kleidern ist man ein Mensch, und ohne Kleider ist man keiner. Die ganze grosse Fläche Haut ist eine Schande, die Nacktheit ist ein Ekel, ein Verbot, eine Sünde.“ (S. 45). Und in einer solchen Umwelt lebt ein Kind mit seinen

schen den Eltern („Tags arbeiteten sie und sahen sich nicht, und nachts schliefen sie Rücken an Rücken ein und sahen sich nicht an.“, S. 51). Die Erziehung, soweit sie vorhanden ist, integriert sich auch in den Utilitarismus, ist also eine abusive. Eigentlich besteht sie meist nur aus Verböten und Prügel ohne Erklärungen. Und das reisst dem Kind tiefe Wunden, aber auch das falsche Verschöntwerden, z. B. dass es nicht zu-

asoziiert werden. Besonders überraschend wirkt der spontane Übergang von naturalistisch Fassbarem ins Gedankliche, Phantastische. Ein Ding, ein Lebewesen, ist so lange das, was es fürs („normale“) freie Auge ist, so lange die Autorin nicht betroffen ist von einem Vorgang oder Gedanken. So z. B. heisst es von den Enten, dass „ihre spärlich durchbluteten Gehirne .. längst vergessen (haben), dass sie Vögel sind.“ (S. 21). Weiterhin beschreibt die Schriftstellerin auf die ihr eigene Art die Enten und zeichnet den Vorgang des Schlachtens auf („GROSSMUTTER, ICH HASSE DICH.“, S. 22). Die Ente ist tot, dem Utilitarismus nicht mehr ausgesetzt. Für das (ich bin fast geneigt zu sagen: lyrische) Ich nicht mehr eine Ente: „Der Tod ist da, die weissen Federn gehören wieder einem Vogel. Jetzt wird er fliegen. / DER SOMMER IST HOCH OBEN.“ (S. 22). Doch bald ist der Erzähler wieder bei den Details, die von einem selten anzu-treffenden akribischen Beobachtungssinn zeugen: „Grossmutter hat einen Vogel ins Wasser gesenkt und zieht einen fadenscheinigen Wollstrumpf hervor, mit einem Kopf, der die Augen nicht schliessen will. Sie pupzt die Federn aus den Poren der gelben Haut und wirft sie ins Wasser...“ (S. 22). usw. Und dann das (nützliche) Resultat des Vorgangs: „Morgen ist Sonntag, und ich habe, wenn es Mittag läutet, ein Herz und einen Flügel im Teller liegen. / SCHÖNER SONNTAG, BESTEN APPELT.“ (S. 22). Das klingt feierlich. So feierlich, dass man traurig wird.

HELMUTH FRAUENDORFER
(Die anderen Erzählungen dieses Buches werden in der nächsten Ausgabe der Zeitschrift besprochen.)

„DAS LEBEN BLUTET AN MACHEN STELLEN“

Zu Herta Müllers Debütband „Niederungen“, Prosa, Kriterion Verlag, Bukarest, 1982

darin. Schockierend und schön zugleich weiss Herta Müller das in ihrem eigenwillig-originellen Stil zu erzählen: „Und sie (Grossmutter — Anm. d. Verf., H. F.) hat hunderte Beete voller Mohn im Gedächtnis, und alle weissen Blüten, die es je im Garten gab, welchen auf ihrem Gesicht und fallen zur Erde in ihrem Gang. Und alle schwarzen Mohnkörner rieseln herab aus ihren Röcken, die so schwer sind, dass sie vor lauter Mohn kaum noch gehen kann.“ (S. 67). Eine derartige Lebensweise führt unumgänglich zur Vereinsamung des Individuums. „...Frauen ...“, die tagsüber immer allein sind und sich verfangen in den dunklen Falten ihrer Röcke, die mehr zur Einsamkeit gehören als zur Tracht.“ (S. 18). „Vaters Singen und Mutters Reden mischen sich zu Schweiss in meinem Gesicht. Und beide sagen das Wort allein, wenn sie einsam sagen wollen. Beide und alle im Dorf kennen das Wort einsam nicht, wissen nicht, wer sie sind.“ (S. 68). Was sie wissen, ist ge-

inneren Regungen. Und sieht. Von dieser, Herta Müllers Perspektive ausgehend, ist es selbstverständlich, dass sich das Kind mit all jenem solidarisiert, was dem Nützlichkeitsgespenst zum Opfer fällt. — Daher in Herta Müllers Prosa die Aberration vom sogenannten „normalen“ Blick auf die Realität (die eben in ihrer Normalheit unecht ist). Hier finden wir den Blick auf die innere Realität des Individuums gerichtet. Und was vorherrscht, ist Angst. „Überall, wo ein Haus steht, wo Mütter und Väter und Grossmütter und Grossväter und Kinder und Haustiere auf einem Haufen sind, ist immer auch Angst. Ich spüre manchmal die Angst. Die Angst vor der Angst spüre ich. Das ist nicht die Angst selber.“ (S. 70). Das Kind ist umgeben von Gesetzmässigkeiten und Verböten. Selbst im kindlichsten Spiel mit dem Vater gibt es Grenzen, deren Überschreiten hart bestraft wird. Die Beziehung zu den Eltern ist gestört („Ich habe nichts mit ihnen gemeinsam.“ S. 27), so wie auch die Beziehung zwi-

schauen durfte, als die Kuh gekalbt hat, sondern nur nachher das Kalb sehen konnte: „Ich bin wieder empört über die List, das Kalb mit Kleie zu bestreuen. Ich weiss, dass auch das ein Betrug ist. / Und die Eltern glauben wieder, mich geschont zu haben. Das Leben blutet an manchen Stellen, bei manchen Gelegenheiten, und die soll ich nicht sehen. Man will mich wieder verschonen, und ich bin deshalb voller Wunden.“ (S. 28).

All dies führt zu Protestreaktionen, sei es auch nur in Gedanken. Das Kind versucht, sich von seiner Umgebung zu distanzieren, ja sogar von der Uniformierung der Gesten (s. S. 41). Es sträubt sich auch dagegen, so zu werden wie seine Mutter. „Mutter hätte schöne stille Augen, wenn sie nicht den ganzen Tag ein Vorgang wär.“ (S. 53). Und weil die Kinder eben den Erwachsenen das meiste abschauen, entartet auch das Spielen in Grausamkeit (s. S. 69).

Herta Müllers Erzählung lebt von intensiven Bildern und Metaphern, die kohäsiv

EXIGENȚELE PREGĂTIRII PROFESIONALE

Sesiunea de iarnă. Iată subiectul ședințelor A.S.C. de dezbateri, de la nivelul anului de studiu până la nivelul facultăților, ce se desfășoară în această perioadă. Statistic se observă o scădere a procentului de promovabilitate și în același timp o mărire a decalajului dintre studenții buni și cei mediocri.

Dar simpla statistică nu poate reflecta cauzele multiple ce generează această situație și nici problemele cu care se înfruntă studenții în sesiune. Nici ancheta noastră nu are pretenția de a epuiza toate aceste aspecte, dar am vrea să considerăm punctul de plecare al unor viitoare acțiuni publicistice privind rezolvarea problemelor profesionale cu care se confruntă studenții.

ÎN SESIUNE TREBUIE SĂ INTRI BINE PREGĂTIT

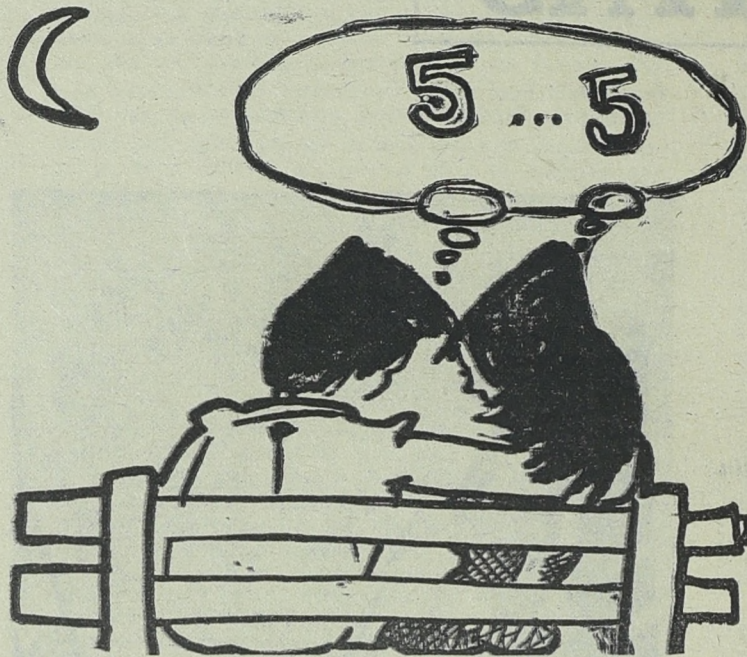
„Trebuie să remarc de la bun început — ne spune tovarășul prof. dr. ing. Dumitru Becherescu, decanul Facultății de chimie — faptul că rezultatele obținute de studenți nu sînt cu mult deosebite de cele din anii precedenți. Nici pentru viitorul apropiat nu prevăd o ameliorare substanțială, și asta pentru că la baza pregătirii în vederea unor reușite depline se mai află, din păcate, unele fisuri. Consider că din partea cadrelor didactice au fost create condiții bune pentru învățare și asimilare. Adevărul este că fiecare șef de catedră caută să dezvăluie studenților noul, ultimele descoperiri în domeniu respectiv, aceasta este o cauză a cerințelor oarecum exagerate ale acestora. Dorim ca exigența să rămână în limita cerințelor impuse de învățămîntul nostru, de tradiția facultății, venind în întîmpinarea studentului, pentru a-i oferi acestuia o bază temeinică de pornire în viitoarea profesie.

Cauzele rezultatelor slabe trebuie, însă, căutate și în lipsurile existente în pregătirea studenților. Avem o promovabilitate de 93 la sută la sfîrșitul anului universitar, dar nu sîntem întru totul mulțumiți de anii mari de studiu. Dacă, studentul nu acordă efectiv două-trei ore pe zi studiului, în sesiune este foarte greu, iar rezultatele sînt o armare firească a acestei stări de fapt. Totul e ca în sesiune să intri bine pregătit.

UN CURS LA INDIGO

Studentul Călin Chioreanu, III ET, membru în comisia profesională și secretar profesional de an, e de părere că învățînd în timpul semestrului „nu zilnic, ci o dată sau de două ori pe săptămînă” rezultatele pot fi onorabile. Adică note pe care le-a obținut și el în sesiunea de iarnă și care la Electrotehnică oglîndesc un student bun.

„Nota 10 e rară, cadrele didactice sînt exigente și o acordă numai studenților care-i impresionează prin cunoștințe deosebite”. De remarcat faptul că în anul II ET unii studenți cu rezultate profesionale bune anul trecut au făcut în se-

UN MAXIM DE PROFIT

siunea din iarnă o impresie sub așteptări. Cauza? Incep materiile de specialitate — asta înseamnă adaptare la o altă manieră de a învăța. Cadrele didactice nu au depus un efort în această direcție — ele au organizat meditații, consultații, dar nimeni nu ne-a sfătuit cum să învățăm. O altă cauză a eșecurilor la examene ar fi dezinteresul și neimplicarea psihică (și fizică, cei cu multe absențe obținînd de regulă rezultate slabe) la cursuri și alte activități profesionale. Cursul luat de mină e foarte bun la toate materiile, cu condiția să nu fie luat de un prieten, la indigo. Pe de altă parte dintre cei prezenți în sală pușini depun un efort de înțelegere cit de mic încercînd să vină în întîmpinarea profesorului, ei scrînd mecanic, absent ori pur și simplu făcînd altceva. Învățarea rămîne un proces de asimilare individuală — acest efort nu va putea fi înlocuit cu nimic — de aceea consider atenția la cursuri ca esențială.

PENTRU A AVEA BURSA ASIGURATĂ

La materia Dispozitive și circuite electronice a profesorului Toma Corneliu s-a prezentat în iarnă numai cine n-a avut ce să riște. Sau asta a fost părerea studentei Păduraru Anrica, III ET, gr. I, membră în comisia profesională. „Dispozițiile se iau greu — 26 de cursuri pe semestrul I, plus 4 de anul trecut, lipsa unui curs litografiat, o mare severitate a profesorului, iată de ce s-au prezentat atît de pușini.

„In general examenul se ia mai ușor în vară. Mulți sînt bursieri și s-au prezentat la celelalte două examene pentru a avea bursa asigurată.”

După noi, o condiție necesară (nu și suficientă) pentru promovarea unui examen este prezentarea. Reciproca nu este adevărată.

De la tovarășul profesor doctor Constantin Șora aflăm că disciplina Bazele electrotehnicii se predă la toate secțiile cu profil electric și energetic (ET, AC, ETC, Energetică), dar că materia diferă de la o secție la alta pentru că și planul de învățămînt e diferit.

„De exemplu, la Energetică seminarul e restrîns, ceea ce consider nepotrivit — ne mărturisește dumnealui. Dar însușirea temeinică a materiei presupune mult efort, deci accentul trebuie pus tocmai pe seminar. La examenul parțial s-au prezentat numai 30 la sută dintre studenți. Studenții au fost nevoiți să-și împartă efortul pentru a face față la unul din cele două parțiale. Cei care au participat la amîndouă se pot număra pe degete.

„Seminarul incomplet nu mai poate fi recuperat. Oricît de bine ar fi mobilizat studentul aici, în sensul unui profit maxim din prezența noastră, el trebuie să lucreze și acasă. Evident nu în mod absurd — dar să nu întrerupă procesul de instruire.”

DEGEABA AI EXAMEN DACA N-AI „BAFTA”

La I.M.T. din 1.782 de studenți români, au promovat 1.396 dintre care 1.350 cu medii între 7 și 10 și numai 46, adică 2,6 la sută (din totalul studenților) cu medii sub 7.

„Uneori bafta are un rol foarte important în examene” e de părere Cătălina Daniela, II MG. Ea a obținut (în colaborare cu bafta în iarnă) nota 7 la histologie și anatomie, pe care l-a considerat examenul ei cel mai greu. „Cred că s-ar putea preda într-o perioadă mai lungă de un semestru” ne spunea ea.

Mulți nu s-au prezentat la examen, spune Genescu Eliza, VI Pediatrie, probabil de teamă că nu se ridică la nivelul așteptărilor și pentru că n-au avut timp să și le pregătească pe toate.

„Anul III este un an foarte greu deoarece se începe practica în clinici, astfel apărînd probleme inedite pentru noi. Sesiunea de iarnă a trecut aproximativ bine”. De ce? „Un examen dificil, semiologie, l-am trecut cu 7, dar pentru care mă bucurasem ca și cum ar fi fost 10. Al doilea, examenul de economie politică, m-a „prins” nepregătită, deci l-am picat. Asta o să îmi creze emoții în vară cînd vom avea 4 examene de an”. (Maria Gîlcescu, anul III MG).

„Am avut în iarnă două examene: histologie și genetică. Desigur, anul II mi s-a părut mai greu, chiar dacă nu pot spune că am înțeles dificultăți majore”. (Mihaela Militaru, anul II Pediatrie).

ARTA DE A ȚINE UN SEMINAR

Pentru anul IV Finanțe, examenul de relații economice internaționale este un examen-problemă. Din 120 de studenți prezenți au promovat doar 40. Doktor Brigitte, una dintre puținele integraliste crede că majoritatea colegilor ei nu au trecut de acest „cui” din alte cauze decât lipsa de interes. „Cursul de relații economice internaționale este foarte dens. Seminarizarea lui se face o dată la două săptămîni și în aceste condiții este imposibil să se trateze tot la seminar. Aici s-au dezbătut probleme menchuse în subiectele pentru examen. Probabil s-a experimentat o nouă metodă de seminarizare a cursului, dar această metodă nu a dat rezultate.”

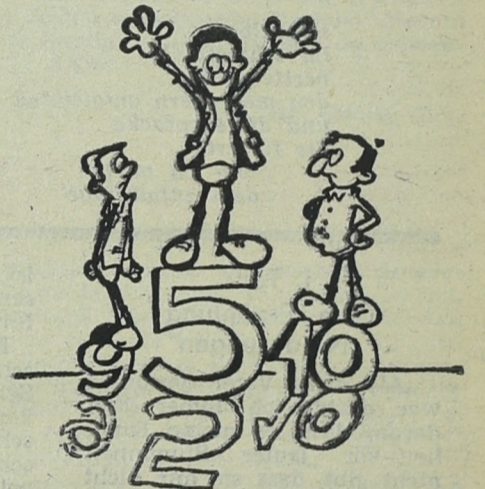
CONDIȚIA STUDENTULUI NAVETIST

Anul III al secției română-engleză a Facultății de filologie „a reușit” să se situeze, în urma sesiunii de iarnă, pe penultimul loc, așa cum arată bilanțul profesional întocmit de Consiliul A.S.C. al Facultății de filologie. Camelia Ciurea, din același an, consideră că principala problemă este de natură psihologică. „Orarul a fost prost întocmit, cursurile de bază sînt în principal între orele 12,00 și 14,00 sau 18,00 și 20,00, ore în care este știut că studenții au capacitatea minimă de concentrare și acumulare. Asta nu favorizează pe nimeni. Nici pe studenți nici pe cadrele didactice”. Atunci de ce nu se reglementează această situație? „Cauza acestei stări de fapt este lipsa sălilor. Pare paradoxal, dar nu avem în Universitate săli suficiente. Și asta pentru că aici sînt cursuri și seminarii multe grupe de la Politehnică”. (Dealtfel problema sălilor de curs și seminar pare a fi un neajuns creat de Institutul politehnic. Astfel studenții de la Electrotehnică fac seminarii la Facultatea de construcții, cei de la Mecanică la Electrotehnică, ș.a.m.)

Adăugată și lipsa de preocupare pentru tipărirea unor cursuri („un curs problemă în ceea ce privește procurarea lui este cursul de literatură română — Borș Arpad, anul III română-engleză), se întregeste „lista” preocupărilor extrașcolare ale studenților filologi.

SPECIFICUL UNIVERSITĂȚII

... este, după cum afirmă Rodica Gui, anul III română-engleză, faptul că „... avem mulți restanțieri în sesiunea de iarnă, dar pînă în toamnă procentul de promovabilitate crește foarte mult”. Vara se poate învăța și în parc, dar în

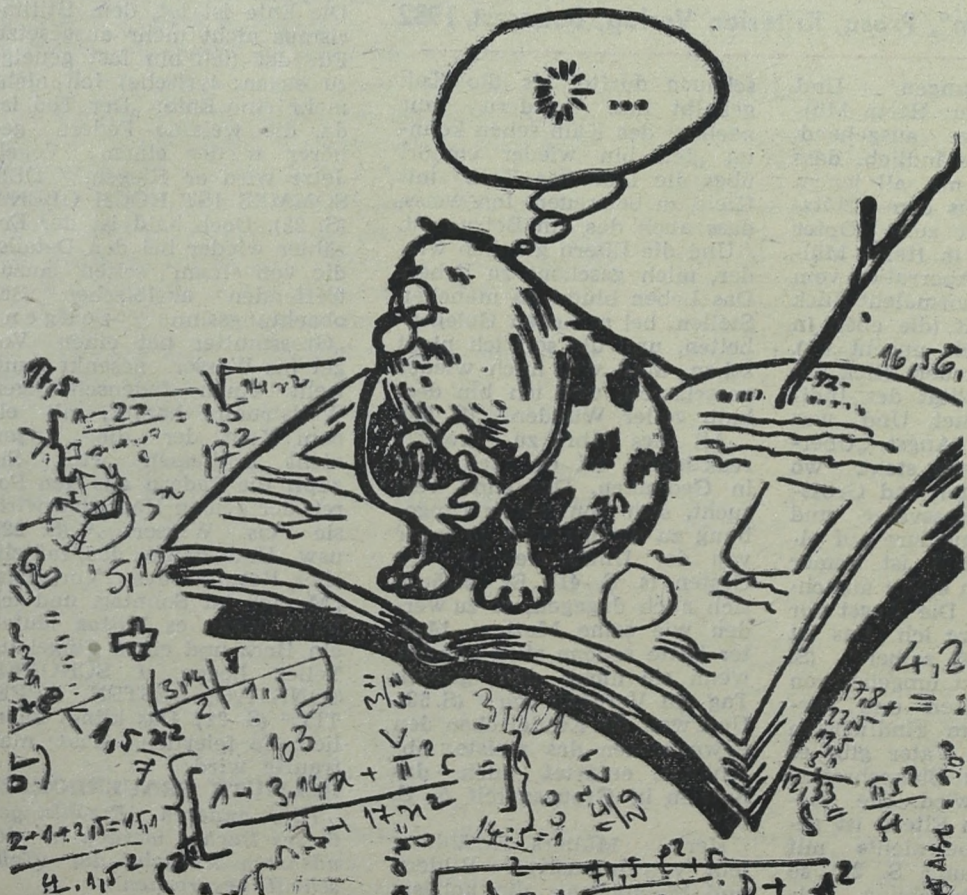
sesiunea de iarnă trebuie să mergi la sala de lectură a Universității, veșnic arhiplină, sau să rîni în cîmin. „Așa cum nu avem săli de curs suficiente, după cum ne spune aceeași Camelia Ciurea, nu sînt nici locuri în cîmin (din aceleași motive?). Să stai trei în camerele din cîminul 13, în sesiune, în lipsa unei săli de lectură, nu e tocmai plăcut.”

Și mai neplăcută a fost situația grupei română-franceză — anul III, care, pentru pregătirea examenului de literatură franceză, a dispus... de 3 zile. De menționat faptul că celelalte grupe cu limba franceză ca disciplină secundară, au pregătit același examen în zece zile. Explicația: doar grupa „română principal” a avut, în această sesiune, trei examene. Situație care nu se va mai reechilibra, fiindcă, în sesiunea de vară toate grupele vor avea patru examene. Deci... bafta ghinionistului. (Că doar n-o fi greșeala cuiva...).

Sesiunea este pentru cei mai mulți dintre noi o stare limită (în măsura în care se poate vorbi de o asemenea stare), o perioadă în care trebuie să dai dovada cunoștințelor acumulate tot timpul anului și de ce nu, o perioadă de stress, uneori foarte grea. Apoi, peste cîțiva ani, sesiunea va însemna nostalgia acelor clipe cînd cu o mină tremurîndă îți scriai numele pe tabla pe care trebuia să o umpli cu formule și demonstrații logice și...
Acum, sesiunea înseamnă și o serie înțelegătoare de probleme nerezolvate de care ne lovim la fiecare pas, probleme asupra cărora nu trebuie doar să meditam, după citirea unui bilanț profesional.

Pagină realizată de:
ALICIA CRISTIAN
MIHAI CALINESCU

Caricaturi de VICTOR MOICEANU
student anul IV Energetică

FETELE SESIUNII

Acest studiu își propune să infățișeze câteva dintre mecanismele mai puțin vădite ale sesiunii, fără dorința de a oferi modele de învățare, nici de a stabili etaloane. Subiectul este tratat din punct de vedere al elementului uman implicat. Se face abstracție de bilanțuri și statistici, cifrele sunt reduse la tăcere. În centrul imaginii rămâne studentul și sesiunea... așa cum e ea.

Invățarea la cote de intensitate maximă de-a lungul unei perioade îndelungate, intensă mobilizare necesară la examene ridică numeroase probleme. Sesiunea nu este poate nimic altceva decât o încălecare în căutarea unui optim, a unui „ritm” propriu, a unui echilibru intern între fluxul de informație incident corpului omenesc și niște structuri endocranice destul de rigide, limitate prin natura lor atât din punct de vedere al capacității de prelucrare a datelor, cât și a posibilității de modelare întru receptarea continuă a noului. În fond, este vorba de o adaptare a stimulării exterioare — prin procesul de învățare — la niște matrici cerebrale preformulate, sintetizând concepția noastră despre existență în „modele ale lumii”. În funcție de profilul facultății aceste modele pot fi preponderent matematice, biologice, economice, filosofice etc. și ele se află într-un proces continuu de completare, înlocuire, reformulare.

Lupta se dă pentru controlul, optimizarea și finalizarea stimulării informaționale. Ritmul acestui in-put ce se scurge pe căile influxului nervos este autoimpus și deci controlabil în cazul învățării, dar greu de stăpinit și de mediat în cazul fluxului de date ce ne bombardează simțurile din partea unor surse aleatorii.

Capacitatea umană de receptare,

prelucrare și stocare a informațiilor este inevitabil limitată. Iar o depășire a acestor limite are repercusiuni negative asupra proceselor decizionale și volitive. De aceea suprasolicitatea prin dublarea învățării cu o intensă supunere a canalelor senzoriale la excitații ce nu țin de sfera materiei ce se cere asimilată poate avea o serie de efecte nedorite, ieșite din firescul lucrurilor, care, în final, se pot opune până și facultății noastre de valorificare conștientă a informațiilor, de gândire prealabilă a acțiunilor ce (ni) se impun. Experiența ne spune că este de-a dreptul imposibil de învățat pe fond de muzică heavy-metal sau avind o examă urticantă, când lampa de neon din încăperea pilpăie sau ferestrele sînt larg deschise către un loc de joacă al copiilor.

Pe lângă limitele cantitative ale solicitării cognitive există și limite ale vitezei de receptare și analiză a datelor. Aceste limite pot fi împinse departe prin antrenamente riguroase (continuitate în studiu de-a lungul semestrelor, nu învățare în „salturi”), dar viteza maximă este dictată finalmente de anumite caracteristici fiziologice ale creierului uman. Un examen nu poate fi pregătit de aceea — în condiții normale — într-o zi.

Se pune întrebarea: ce se întâmplă când ritmul stimulării autoimpuse depășește limitele acceptate de organism? O serie de fenomene secundare, neavând la o primă vedere specifică nici o legătură cu studiul intens, încep să se manifeste pregnant: senzații de oboseală (ochii se împăienjenesc, capul înlăuntră de obicei primii) și frig, dureri de cap sau lombare, amețeli (piciorarele își pierd siguranța, genunchii tremură), debilitate, tremur nervos, febră, pasivitate și re-

manțare, irascibilitate, isterie și multe alte complicații de origine psihopatologică. Gama lor este desigur foarte largă și am încercat să le redăm intrucitva gradat, dar fenomenul cel mai frecvent ce provoacă organismului o reacție anormală este așa-numitul stress.

Stressul, ca tensiune neuropsihică, și teama de examen (examenofobia) nu sînt propriu-zis stări maligne, dar, prelungite în timp, dau naștere unor efecte nedorite, cum ar fi labilitatea psihică și surescitarea. Între acestea granița nu este netă, fiecare putînd fi cauză și efect în același timp, dar ambele sînt rodul entropiei generate de obiectul de studiu și a celei ce înconjoară examenele în sine, precum și ale unui anumit gen de relații student-cadru didactic, relații ce vor fi analizate în numărul viitor. Paradoxal, există cazuri cînd, în ciuda unui grad de necunoaștere a materiei foarte mare, subiectul nu manifestă o tensiune vizibilă. Aceasta deoarece necunoașterea cvasitotală este însoțită de o speranță aproape nulă, de certitudinea nereușitei, ceea ce scade gradul de nesiguranță pînă aproape de 0.

Stressul prelungit, combinat cu o rată înaltă a noutăților în continuă schimbare, are drept consecință o slăbire evidentă a rezistenței organismului și, dacă ar fi să-i dăm crezare lui Alvin Toffler, o predispoziție pentru contractarea unor boli. Evident, simulacreele și certificatele medicale false își au cota lor de participare, dar, din moment ce probabilitatea îmbolnăvirii este mărită în condiții de sesiune, absentarea din cauze obiective este mult mai frecventă decît ar fi înclinaiți s-o creadă unii profesori. Și să nu uităm un lucru: stimularea cognitivă din ce în ce mai accentuată cauzată de ritmurile tot mai înalte ale schimbării și pătrunderii noului face inutilă și furtivă orice încercare de apropiere între situația existentă în urmă cu eișva ani și cea actuală.

(va urma)

BARALD ZIMMERMAN

VIAȚA MERGE ÎNAINTE

proiect de scenariu umoristic

IARNA. Decor aproximativ hibernal, cu studenți cu tot. Aceștia sînt surprinși fluierînd la unison (a pagubă), în timp ce în planul îndepărtat se derulează scene din viața și activitatea personajelor: studenți la vînătoare, studenți la pescuit (de studente), studenți la Bănă-teama, studenții la discotecă etc. Atmosferă bucolică, cîmpenească, cromatică vie, protagoniștii fac risipă de spirit și de bună dispoziție.

SFIRȘITUL IDILEI. Tabloul e întreprins brutal de o mină enormă și neagră care dă un strigăt foarte sonor. După stuporea generală se deduce că în acest strigăt este cheia filmului. La acest semn studenții intră în panică și nu mai ies de acolo pînă la sfîrșitul filmului. Se aude destimul bătînd la ușa: „Treii studenți cucuieși / Ușa mamei descuieși / Că mama v-duce vouă / Pentru toamnă boabe două!” Scenă dinamică. Studenții ca potîrnichile. Se ascund în săli de lectură. În contrast, studenții silitori care închină un pahar de spumos în cinstea venirii sesiunii. Prim-plan cu firma hanului „La studenta veselă”. Studenta veselă e tare veselă. Blonda, bikinizată. Reclama e sufletul (și trupul) comerțului. În acest rol va fi distribuită o starletă cu experiență și cu studii medii. Camera pe studenții mai puțin silitori care dau din colț în col urmînd conturul ecranului. Bocet popular cu trimiteri la sentimente de dor și jale (mare).

EXAMENELE. Fîind iarnă, decanatul a programat luptele în sală. Forțe inegale. Acțiune dramatică. Combatanții studenți se aruncă în examene ca niște „kamikaze”: „Pe cinci sau sub cinci!”. Se fredonează un șlagăr corespondent, de exemplu „Don't kill the world”. Stop-cadru cu prima victimă: „De ce, tovarăși?” Coloana sonoră sugerează curgera nisipului în clepsidră. Situație limită.

GONGUL FINAL îi salvează pe ultimii protagoniști de la măcel. Învingători și învingători se îmbrățișează și stabilesc detaliile pentru ediția de vară. Viața merge înainte. O voce din „off” mulțumește cadrelor didactice pentru colaborarea la realizarea acestui film.

V. ANCUȚA

— Institutul agronomic Timișoara, situat oarecum retras față de perimetrul obișnuit al întîlnirilor studențești, este, în schimb, confruntat cu aceeași viață complexă, pulsînd la cotele afirmării viitorilor specialiști din agronomia țării.

Ideea unei mese rotunde, a unui dialog deschis față de problemele de muncă și viață studentească la Institutul agronomic s-a dovedit generoasă. căci interlocutorii noștri — Mircea Herlea, anul III, președintele Consiliului A.S.C. Zootehnie, Pădureanu Daniel anul III, președintele Consiliului A.S.C. Medicină veterinară, Valeria Gîrz, anul II Agronomie, șefa comisiei Politico-ideologice și P.A.P. pe facultate, Ioan Bîrsan, anul III Agronomie, secretar al Consiliului A.S.C. pe facultate și Marincaș Olimpia, anul III, șefa comisiei profesionale a Institutului au dovedit deplina responsabilitate în analiza situației actuale la diferiți ani de studiu.

— În urma documentării noastre am aflat și unele fapte contradictorii în activitatea de studiu desfășurată de studenții facultăților pe care le reprezentați. Astfel, după sesiunea de examene, la unele materii considerate dificile rezultatele surprind. Mulți, foarte mulți studenți nepromovați, dar și un număr la fel de mare de studenți cu note de 8, 9 și 10. Cazul anilor I și II Agronomie, unde, spre exemplu, la disciplina tractoare s-au înregistrat 14 nepromovați, dar, în același timp, 26 de studenți, cu note peste 8, sau la topografie, cu 23 de nepromovați, dar și cu 38 de studenți cu note de 8, 9 și 10. Sînt și studenți de nota 10 la anii amînțiți: Alexandru Tîrbe, Gheorghe Goje, N'Zemba Marcel; dar și alții care nu au promovat nici un examen: Viorel Bogdan și Aglaia Vasileu, fără a mai amînti de cei foarte mulți neprezențați. Care ar fi cauzele obiective cauză au generat astfel de rezultate atît de contradictorii?

I. B.: La Facultatea de agronomie cele mai bune rezultate au fost obținute de anii I și III. Este perfect adevărat că pe lângă rezultatele pozitive, de altfel predominante, s-au făcut observate și aspecte neplăcute care în final se repercutează asupra bilanțului întregii facultăți. Analizînd metodic situația, se poate constata că la matematică în anul I rezultatele sînt într-un fel urmare a slabei pregătiri cu care s-a venit la facultate, dar și a lipsei unor consultații organizate. Apoi, la anii II și IV există materii (mașini agricole, agrochimie, organizarea și conducerea unităților agricole) cu un foarte mare volum informațional, rezultînd o aglomerare cu repercusiuni — s-a văzut — negative. Ar fi de dorit o sistematizare a conținutului acestor cursuri.

M. H.: De la început trebuie să recunoșc faptul că Facultatea de zootehnie are rezultate dintre cele mai slabe pe ansamblul Institutului agronomic. Fîind o facultate ce implică asimilarea

unor cunoștințe din domenii multiple, studentul, în special cel din ani mai mici, se vede pus în fața unui flux de informații, dintre care nu toate i se par hotărîtoare în viitoarea meserie. De aici rezultă o neglijare a anumitor materii. Sînt de acord cu colegul meu cînd afirmă că o contribuție importantă la rezultatele nesatisfăcătoare o au deficiențele cu care studenții au venit în facultate. De aici și pînă la bilanțul necorespunzător al anilor I la matematică nu este decît un pas, corelat adeseori cu inconstanța în pregătire și, uneori, cu o exagerată insistență din partea cadrelor didactice asupra unor capitole din materie în detrimentul statisticii zootehnice, de exemplu.

— Nu v-ați referit totuși la situația pregătirii studenților la materiile de profil, indispensabile viitorului specialist.

(Nu numai) despre sesiune la Institutul agronomic

V. G.: Desigur, materiile de specialitate constituie factorul esențial, suportul devenirii viitoare a agronomului sau zootehnicianului de mîine. Rezultatele în general bune la aceste discipline au fost urmarea logică a sprijinului cadrelor didactice, sprijin ce s-a concretizat în consultații și dese verificări pe parcurs ce au pregătit „contabilizarea” finală.

M. H.: Aș sublinia aspectul hotărîtor ce-l conferă tehnologiile de ramură, materiile de specialitate profilului unui inginer zootehnist. De ce rezultatele la aceste discipline sînt deficitare la Facultatea de zootehnie? Adevărul este că mulți studenți au venit la zootehnie fără chemare și fără dragoste față de această milenară indeletnicie, uneori pentru că le-a plăcut într-un film sau în viață un cal sau o pisică.

O altă cauză generală a slabei rezultate la zootehnie aș spune că ar fi situația oarecum unică a facultății, care nu beneficiază de vacanță după sesiunea de examene din iarnă, de aici rezultînd o acumulare de oboseală și tensiune nervoasă cu urmări negative în procesul de învățămînt.

— Să revenim la această sesiune...

P. D.: Problema e că încă nu avem un stil de muncă, iar la nivelul resoartelor profesional și chiar politico-ideologic nu se face aproape nimic. Se fac în schimb... ședințe. Ședințe lungi, în care nu se hotărăște nimic. Studenții ar prefera să lucreze mai operativ, să trasăm sarcini și apoi să

urmărim îndeplinirea lor. Vreau să profit de această masă rotundă pentru ca să lansez invitația consiliilor A.S.C. cu rezultate deosebite de a realiza un schimb de experiență, cu consiliul nostru, înfîlnire care cred că va fi de un real folos pentru activitatea noastră ulterioară.

M. O.: Referitor la situația profesională, statisticile arată că ne aflăm în regres. Colegul meu a căutat cauzele în organizarea activității A.S.C. de la nivel de an pînă la nivel de institut. Dar mai există și alte cauze, cred eu, la fe importante: orarul supraaglomerat (38-46 de ore pe săptămînă), și de ce nu, exigența ridicată a profesorilor. Nu cred că nivelul de pregătire profesională ar fi mai scăzut decît la alte institute similare din țară (studenți transferați la noi din alte centre universitare au rezultate mult mai slabe decît cele cu care au venit).

— Conform actualelor cerințe la nivel național, de îndeplinire a noii revoluții în agricultură și de ridicare a acesteia pe bazele modernizării și eficienței, cum se desfășoară practica de specialitate a studenților, pe ce direcții și cu ce rezultate?

V. G.: Problema deosebită în activitatea studentului agronom, practica de specialitate are un rol covîrșitor în obținerea bagajului de cunoștințe practice necesar specialistului agronom. Studenților de la agronomie le sînt permanent deschise porțile spre cercetare; la unele discipline se prelucrează datele referitoare la soiurile cultivate, lucrările aplicative culturii, ca apoi fiecare să dobîndească practic, la lotul de hibridare și pe ogoare, o deplină înțelegere a fenomenelor discutate teoretic anterior. Dealtfel, rezultatele bune și diplomele obținute confirmă preocuparea studenților față de practica de specialitate, față de viitorul meseriei lor.

M. H.: Studenții zootehniști își desfășoară practica în ferma didactică și experimentală din apropierea facultății, repartizați pe sectoare de activitate. Din păcate însă se observă, la anii I și II în special, folosirea studenților numai la munca efectiv fizică, nu și în deprinderea problemelor de organizare și conducere a unei ferme. Acest lucru se realizează doar la anii terminali și numai pentru examenul de diplomă. Există astfel riscul ca după repartizare într-o unitate zootehnică fînărul absolvent să întîmpine dificultăți majore în luarea de măsuri organizatorice și de conducere.

Nu putem afirma că am epuizat problemele studenților Institutului agronomic. Datele culese cuprind o largă perspectivă asupra vieții studențești din facultățile respective; lăsăm subiectul deschis pentru o viitoare dezbatere.

CIPRIAN ALIC MIOARA OLARU

pentru a putea găsi momentul și mo-
...ate aplicării createare a unor prin-
... Inițiativa înseamnă, de asemenea,
... salvarea promptă a dificultăților, abor-
... lor cu îndrăzneală, dar și cu ma-
... ate. Cadrele de asociație experimen-
... nu trebuie să piardă din vedere sti-
... area acestor calități la colegii proas-
... aleși.

cea ce privește eficiența, ea mi
... are a fi o consecință a inițiativei —
... inițiativei, mai bine zis, fiindcă pi-
... la finalizarea unei acțiuni apar mul-
... te elemente —, urmarea firească a
... hotărâri bine cupmânite. Eficiența
... trebuie înțeleasă, în cazul nostru, nu sub
... ort practic, ci social, moral și — în
... rind — politic. O activitate efi-
... ntă are o multitudine de efecte, dar
... primul rind efect formativ. E nor-
... . Sintem doar la început.

IOAN BORLEA, președintele C.U.A.S.C. Oradea:

Se vorbește mereu despre marea răs-
... ndere pe care o incumbă munca de as-
... ciatie. Ca orice termen generic este
... desigur și acesta supus subiectivității cel-
... or care îl vehiculează. Și pornind de la
... acest considerent munca fiecărui cadru
... de conducere al asociației noastre își con-
... centrează activitatea spre ceea ce con-
... sideră a fi esențial în viața și activitatea
... studenților.

**SERGIU MARCU — președintele Con-
siliului U.A.S.C. al C.U. Pitești:**

Inițiativa trebuie să se manifeste în
... toate domeniile de activitate ale organi-
... zațiilor A.S.C., ca o caracteristică esen-
... țială a oricărui cadru de asociație. Aș
... spune chiar că spiritul de inițiativă este
... o măsură a valorii întregii activități des-
... fășurate individual sau de către un co-
... lectiv.

**ION STAN, președintele Consiliului U.A.S.C. —
Institutul agronomic Timișoara**

În fața noastră, a tuturor specialiștilor din
... agricultură, se află un spațiu larg de afirmare în
... profesie de implicare cu toate energiile în efortu-
... rile depuse pentru realizarea unor producții
... agricole mari, a unei activități de înalt
... randament. Sintem chemați de aceea, să ne punem
... în valoare capacitatea de creație, să fim în unită-
... țile în care vom lucra, promotorii unor tehnologii
... moderne, să punem în valoare, printr-o activitate
... de cercetare concretă, printr-o muncă asiduă, în-
... tregul potențial productiv al pământului, al zoo-
... tehniei.

Ținând seama de rolul important pe care îl are
... cercetarea științifică în conturarea profilului viito-
... rului specialist, asociația studenților comuniști din
... institutul nostru acordă o atenție deosebită acestui
... gen de activitate. La Facultatea de agronomie, în
... cele 13 cercuri sunt cuprinși 312 studenți; la secția
... Medicină veterinară, în cele 19 cercuri pe discipli-
... ne sunt cuprinși 246 studenți, iar la secția Zooteh-
... nie, 382 studenți. Alături de cadrele didactice, noi,
... studenții, participăm la rezolvarea multor proble-
... me de cercetare, vizând aplicarea în practică a
... celor mai înalte tehnologii de cultivare a plante-
... lor, de creștere a animalelor. Datorită faptului că
... studenții sunt obligați să efectueze muncă de cer-

La fel de important este însă și felul
... în care reprezentanții investiți cu
... mandatul nostru știu să lupte pentru
... materializarea ideilor noastre. Și pentru
... că nu întotdeauna o inițiativă poate
... deveni realitate, cred că tot la fel de
... important este felul în care știu ei, re-
... prezentanții, să explice cu tact și în cu-
... noștință de cauză motivele unei imposi-
... bilități de materializare a unei idei.

Întâlnim adeseori cadre de asociație
... care se mulțumesc cu ducerea la bun
... sfârșit a sarcinilor primite, cu înfăptu-
... irea unor indicatori, de plan. Există pe-
... ricolul de a se ajunge astfel la un fel de
... mecanism, la simpla execuție, la o mun-
... că ce nu implică factorul creator. Din
... fericire, însă, o astfel de activitate nu
... are priză la masa de studenți, care so-
... licită mereu acțiuni variate, interesante,
... care presupun deci, dinamism și nu ru-
... tină.

Nu mai organizarea unei anume acti-
... vități nu presupune automat atingerea
... obiectivelor propuse. Se întâmplă ca un-
... deva să apară o fisură, să-ți dai seama
... că nu astfel trebuiau făcute lucrurile,
... că lipsește un element important ce nu
... trebuie niciodată pierdut din vedere. A-
... ceasta este eficiența. Lipsa eficienței u-
... nor activități poate crea, uneori reper-
... cusuni grave asupra organizației res-
... pective. Căci ce s-ar întâmpla dacă nu
... și-ar atinge scopul propus acțiuni ca:

— instruirea cadrelor de la nivelul cen-
... trului universitar sau de la nivelul insti-
... tutelor, facultăților.

— constituirea organizațiilor A.S.C. de
... la nivelul anilor I.

Sint doar două exemple. Care, însă,
... ar putea să ne dea de gândit.

Numai organizarea unei anume acti-
... vități nu presupune automat atingerea
... obiectivelor propuse. Se întâmplă ca un-
... deva să apară o fisură, să-ți dai seama
... că nu astfel trebuiau făcute lucrurile,
... că lipsește un element important ce nu
... trebuie niciodată pierdut din vedere. A-
... ceasta este eficiența. Lipsa eficienței u-
... nor activități poate crea, uneori reper-
... cusuni grave asupra organizației res-
... pective. Căci ce s-ar întâmpla dacă nu
... și-ar atinge scopul propus acțiuni ca:

— instruirea cadrelor de la nivelul cen-
... trului universitar sau de la nivelul insti-
... tutelor, facultăților.

— constituirea organizațiilor A.S.C. de
... la nivelul anilor I.

Sint doar două exemple. Care, însă,
... ar putea să ne dea de gândit.

Numai organizarea unei anume acti-
... vități nu presupune automat atingerea
... obiectivelor propuse. Se întâmplă ca un-
... deva să apară o fisură, să-ți dai seama
... că nu astfel trebuiau făcute lucrurile,
... că lipsește un element important ce nu
... trebuie niciodată pierdut din vedere. A-
... ceasta este eficiența. Lipsa eficienței u-
... nor activități poate crea, uneori reper-
... cusuni grave asupra organizației res-
... pective. Căci ce s-ar întâmpla dacă nu
... și-ar atinge scopul propus acțiuni ca:

— instruirea cadrelor de la nivelul cen-
... trului universitar sau de la nivelul insti-
... tutelor, facultăților.

— constituirea organizațiilor A.S.C. de
... la nivelul anilor I.

Sint doar două exemple. Care, însă,
... ar putea să ne dea de gândit.

Numai organizarea unei anume acti-
... vități nu presupune automat atingerea
... obiectivelor propuse. Se întâmplă ca un-
... deva să apară o fisură, să-ți dai seama
... că nu astfel trebuiau făcute lucrurile,
... că lipsește un element important ce nu
... trebuie niciodată pierdut din vedere. A-
... ceasta este eficiența. Lipsa eficienței u-
... nor activități poate crea, uneori reper-
... cusuni grave asupra organizației res-
... pective. Căci ce s-ar întâmpla dacă nu
... și-ar atinge scopul propus acțiuni ca:

— instruirea cadrelor de la nivelul cen-
... trului universitar sau de la nivelul insti-
... tutelor, facultăților.

— constituirea organizațiilor A.S.C. de
... la nivelul anilor I.

Sint doar două exemple. Care, însă,
... ar putea să ne dea de gândit.

Numai organizarea unei anume acti-
... vități nu presupune automat atingerea
... obiectivelor propuse. Se întâmplă ca un-
... deva să apară o fisură, să-ți dai seama
... că nu astfel trebuiau făcute lucrurile,
... că lipsește un element important ce nu
... trebuie niciodată pierdut din vedere. A-
... ceasta este eficiența. Lipsa eficienței u-
... nor activități poate crea, uneori reper-
... cusuni grave asupra organizației res-
... pective. Căci ce s-ar întâmpla dacă nu
... și-ar atinge scopul propus acțiuni ca:

— instruirea cadrelor de la nivelul cen-
... trului universitar sau de la nivelul insti-
... tutelor, facultăților.

— constituirea organizațiilor A.S.C. de
... la nivelul anilor I.

Sint doar două exemple. Care, însă,
... ar putea să ne dea de gândit.

Numai organizarea unei anume acti-
... vități nu presupune automat atingerea
... obiectivelor propuse. Se întâmplă ca un-
... deva să apară o fisură, să-ți dai seama
... că nu astfel trebuiau făcute lucrurile,
... că lipsește un element important ce nu
... trebuie niciodată pierdut din vedere. A-
... ceasta este eficiența. Lipsa eficienței u-
... nor activități poate crea, uneori reper-
... cusuni grave asupra organizației res-
... pective. Căci ce s-ar întâmpla dacă nu
... și-ar atinge scopul propus acțiuni ca:

— instruirea cadrelor de la nivelul cen-
... trului universitar sau de la nivelul insti-
... tutelor, facultăților.

— constituirea organizațiilor A.S.C. de
... la nivelul anilor I.

Sint doar două exemple. Care, însă,
... ar putea să ne dea de gândit.

Numai organizarea unei anume acti-
... vități nu presupune automat atingerea
... obiectivelor propuse. Se întâmplă ca un-
... deva să apară o fisură, să-ți dai seama
... că nu astfel trebuiau făcute lucrurile,
... că lipsește un element important ce nu
... trebuie niciodată pierdut din vedere. A-
... ceasta este eficiența. Lipsa eficienței u-
... nor activități poate crea, uneori reper-
... cusuni grave asupra organizației res-
... pective. Căci ce s-ar întâmpla dacă nu
... și-ar atinge scopul propus acțiuni ca:

— instruirea cadrelor de la nivelul cen-
... trului universitar sau de la nivelul insti-
... tutelor, facultăților.

— constituirea organizațiilor A.S.C. de
... la nivelul anilor I.

Sint doar două exemple. Care, însă,
... ar putea să ne dea de gândit.

Numai organizarea unei anume acti-
... vități nu presupune automat atingerea
... obiectivelor propuse. Se întâmplă ca un-
... deva să apară o fisură, să-ți dai seama
... că nu astfel trebuiau făcute lucrurile,
... că lipsește un element important ce nu
... trebuie niciodată pierdut din vedere. A-
... ceasta este eficiența. Lipsa eficienței u-
... nor activități poate crea, uneori reper-
... cusuni grave asupra organizației res-
... pective. Căci ce s-ar întâmpla dacă nu
... și-ar atinge scopul propus acțiuni ca:

— instruirea cadrelor de la nivelul cen-
... trului universitar sau de la nivelul insti-
... tutelor, facultăților.

— constituirea organizațiilor A.S.C. de
... la nivelul anilor I.

Sint doar două exemple. Care, însă,
... ar putea să ne dea de gândit.

Numai organizarea unei anume acti-
... vități nu presupune automat atingerea
... obiectivelor propuse. Se întâmplă ca un-
... deva să apară o fisură, să-ți dai seama
... că nu astfel trebuiau făcute lucrurile,
... că lipsește un element important ce nu
... trebuie niciodată pierdut din vedere. A-
... ceasta este eficiența. Lipsa eficienței u-
... nor activități poate crea, uneori reper-
... cusuni grave asupra organizației res-
... pective. Căci ce s-ar întâmpla dacă nu
... și-ar atinge scopul propus acțiuni ca:

— instruirea cadrelor de la nivelul cen-
... trului universitar sau de la nivelul insti-
... tutelor, facultăților.

— constituirea organizațiilor A.S.C. de
... la nivelul anilor I.

Sint doar două exemple. Care, însă,
... ar putea să ne dea de gândit.

Numai organizarea unei anume acti-
... vități nu presupune automat atingerea
... obiectivelor propuse. Se întâmplă ca un-
... deva să apară o fisură, să-ți dai seama
... că nu astfel trebuiau făcute lucrurile,
... că lipsește un element important ce nu
... trebuie niciodată pierdut din vedere. A-
... ceasta este eficiența. Lipsa eficienței u-
... nor activități poate crea, uneori reper-
... cusuni grave asupra organizației res-
... pective. Căci ce s-ar întâmpla dacă nu
... și-ar atinge scopul propus acțiuni ca:

— instruirea cadrelor de la nivelul cen-
... trului universitar sau de la nivelul insti-
... tutelor, facultăților.

— constituirea organizațiilor A.S.C. de
... la nivelul anilor I.

Sint doar două exemple. Care, însă,
... ar putea să ne dea de gândit.

Numai organizarea unei anume acti-
... vități nu presupune automat atingerea
... obiectivelor propuse. Se întâmplă ca un-
... deva să apară o fisură, să-ți dai seama
... că nu astfel trebuiau făcute lucrurile,
... că lipsește un element important ce nu
... trebuie niciodată pierdut din vedere. A-
... ceasta este eficiența. Lipsa eficienței u-
... nor activități poate crea, uneori reper-
... cusuni grave asupra organizației res-
... pective. Căci ce s-ar întâmpla dacă nu
... și-ar atinge scopul propus acțiuni ca:

— instruirea cadrelor de la nivelul cen-
... trului universitar sau de la nivelul insti-
... tutelor, facultăților.

— constituirea organizațiilor A.S.C. de
... la nivelul anilor I.

Sint doar două exemple. Care, însă,
... ar putea să ne dea de gândit.

Numai organizarea unei anume acti-
... vități nu presupune automat atingerea
... obiectivelor propuse. Se întâmplă ca un-
... deva să apară o fisură, să-ți dai seama
... că nu astfel trebuiau făcute lucrurile,
... că lipsește un element important ce nu
... trebuie niciodată pierdut din vedere. A-
... ceasta este eficiența. Lipsa eficienței u-
... nor activități poate crea, uneori reper-
... cusuni grave asupra organizației res-
... pective. Căci ce s-ar întâmpla dacă nu
... și-ar atinge scopul propus acțiuni ca:

— instruirea cadrelor de la nivelul cen-
... trului universitar sau de la nivelul insti-
... tutelor, facultăților.

— constituirea organizațiilor A.S.C. de
... la nivelul anilor I.

Sint doar două exemple. Care, însă,
... ar putea să ne dea de gândit.

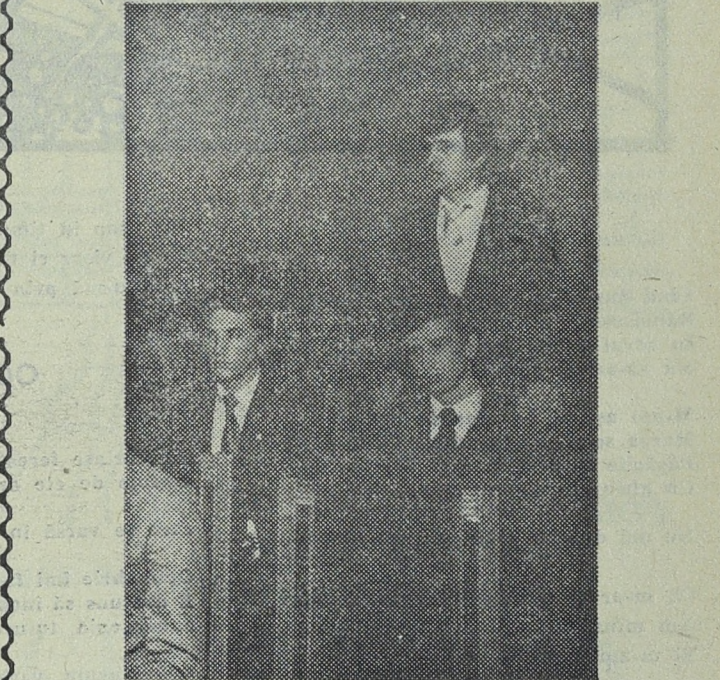
Numai organizarea unei anume acti-
... vități nu presupune automat atingerea
... obiectivelor propuse. Se întâmplă ca un-
... deva să apară o fisură, să-ți dai seama
... că nu astfel trebuiau făcute lucrurile,
... că lipsește un element important ce nu
... trebuie niciodată pierdut din vedere. A-
... ceasta este eficiența. Lipsa eficienței u-
... nor activități poate crea, uneori reper-
... cusuni grave asupra organizației res-
... pective. Căci ce s-ar întâmpla dacă nu
... și-ar atinge scopul propus acțiuni ca:

mănat, etc. Practica este astfel organizată încît fie-
... care student să cunoască și să-și însușească proble-
... mele cu care se confruntă agricultura, astfel, ca
... după terminarea facultății, timpul de integrare în
... producție să fie cât mai scurt. De asemenea, cer-
... cetarea, practică productivă îl determină pe vii-
... torul specialist să gândească mai economic, mai
... eficient.

**IOAN BORLEA, președintele C.A.S.C. — Facultatea de
Mecanică Agricolă, Timișoara**

În vederea îmbunătățirii rezultatelor obținute de
... Facultatea de mecanică agricolă din Timișoara
... îndeosebi în ceea ce privește integrarea învățămîn-
... tului cu cercetarea și producția, vreau să fac ur-
... mătoarele propuneri:

1. Pornind de la necesitatea utilizării optime,
... operative și eficiente a mijloacelor tehnice aflate
... în dotarea agriculturii, în conformitate cu indica-
... ția tovarășului Nicolae Ceaușescu, care prevede
... participarea nemijlocită în campanie a specialiștilor
... cu studii superioare, considerăm că ar fi deo-
... sebit de util ca fiecare absolvent al Facultății de
... mecanică agricolă, să posede permis de conducere,

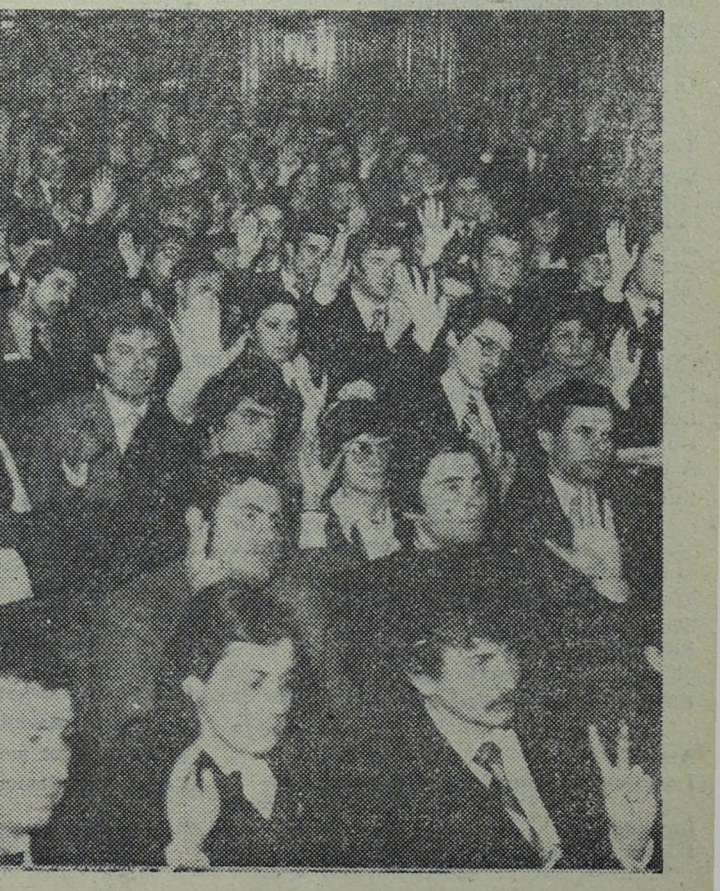
categoriile B, C, E. Pregătirea acestora, actualmen-
... te în cadrul unui curs facultativ de conducere
... auto, este îngreunată, cel puțin la Timișoara, de
... lipsa unui poligon de conducere auto de dimen-
... siuni corespunzătoare (cel puțin 1,5 ha).

Propunem ca în perioada practicii productive
... să se constituie formații de lucru de cel puțin
... 25—30 studenți care să primească în dotare mijloa-
... ce tehnice necesare executării întregului complex
... de lucrări agrotehnice într-o campanie în una sau
... mai multe unități agricole.

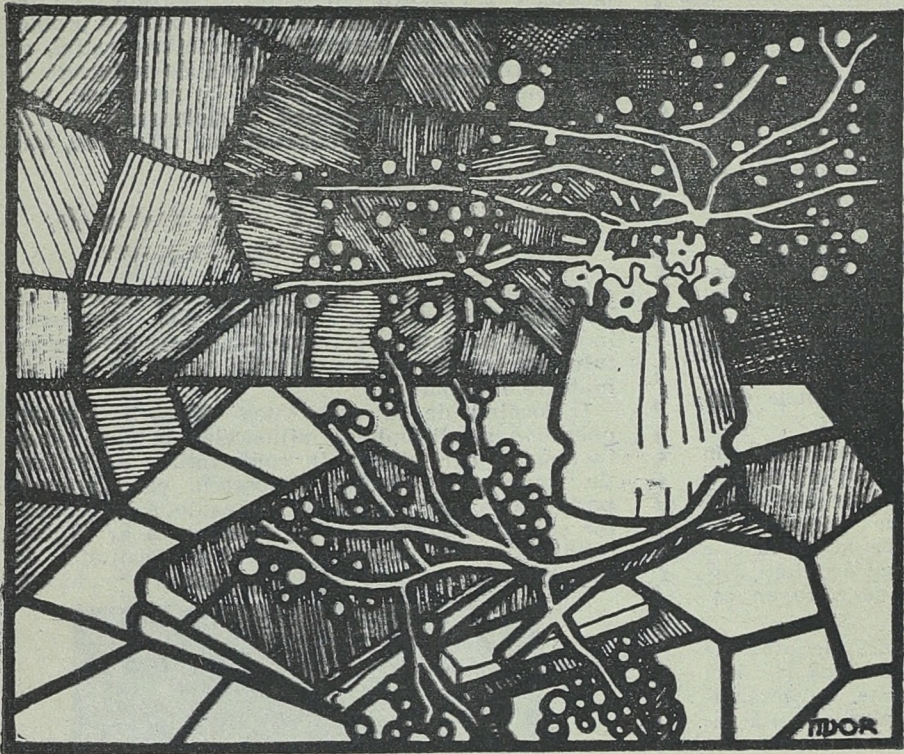
3. Deși există o hotărâre a M.E.I., M.A.I.A.,
... M.I.C.M., ca mașinile de „serie zero“ să fie date și
... instituțiilor de învățămînt superior de profil, acest
... lucru se întâmplă destul de rar. Propun în acest
... sens să se elaboreze un act normativ care să insti-
... tuie obligația legală a dotării acestora cu astfel de
... mașini.

4. M.E.I., B.T.T., U.A.S.C.R., să sprijine
... efectuarea unor excursii cu studenții fruntași, în
... conformitate cu normele privind acordarea redu-
... cerii (45 la sută) în țările socialiste vecine și prie-
... tene (R.P.U., R.S.F.I., pentru Timișoara) cu ocazia
... diferitelor expoziții ce se organizează periodic, ex-
... poziții cu ultimele noutăți în domeniul mașinilor
... agricole, prezentînd exponate realizate de toate
... marile firme producătoare din lume (exemplu:
... Expoziția biennială de la Budapesta, aprilie 1983).

Pagini realizate de RADU CIOBOTEA

TINEREȚEA ORAȘULUI (IV)

ÎN VOIA JOCULUI

Cînd am sosit poetul tocmai plecase
Rămăseseră manuscrisele lui
În aerul care-i infirziase
Nu se-auzea suflarea nimănui.

M-am așezat aproape de oglinzi
Marea se auzea în cealaltă odaie
Păsările s-au rotit și s-au prins
Cu ghearele de evantai.

Nu mă dureau ochii, nu era nici un

semn
Că m-ar fi îmbolnăvit aerul locului
Am mîngîiat oglinzilor umerii de lemn
Și m-am lăsat în voia jocului.

Am luat plaje în mîini și am tras
O linie, apoi alta, o diră
Umbra valurilor mă izbea în obraz
Și litera mea se-auzea cum respiră.

Rizînd am ieșit în grădină
Aveam degetele murdare, cleioase
O pasăre mi se oprise pe mîmă.
Cînd ai sosit poetul tocmai plecase.

SCRISOAREA DE TOAMNA

Iubito este noapte, noiembrie și-ți scriu
Cînd între noi cu spaîmă s-au pus atîtea
neguri

Adorm ogarii brumei cu boturile-n
ierburi

Și-o amorfeală bate în tot ce este viu.

Și intră și-și desfăce tentaculele ude
Prin carnea mea, prin cărnuri de vite
și de plante
Dar nu contează, important e
Că tu ești, că visul meu te-aude.

În lămpi se-asfixiază lumina și se
strîmbă
Tăcerea-i scoate limba și ochii din orbite
Scrisoare spînzurată noiembrie-ți trimite.

Din timp în timp culorile se schimbă
Nu eu visez ci toamna se vîsează
Tirindu-mă prin somn din rază-n rază.

OCTOMBRIE

Sînt uriașe ferestrele toamna
dîncolo de ele orice lacrimă devine un
fluviu
care se varsă în inima mea.

Octombrie îmi face mîinile mai lungi
E deajuns să închid ochii petru a pipăi
cuminjenia tuturor lucrurilor.

Chiar acum, vorbindu-vă, iată
Sînt vinovat pentru acest peisaj
Pe care l-am văzut mai devreme
Și fără voia mea dintr-o dată
L-am preschimbât în poeme.

Voi erași, acolo, chiar priveași
Aveași între voi aerul încărcat de cuvinte
Octombrie nu a spus nimic, dar grăbiți
Mi-a trimis privirea înainte.

PLEDOARIE

Ești mai frumoasă decît acest rîu
Din care beau anonimi porumbeii
Pod aerian și străveziu
Peste apele mirate ale serii.

Ești mai frumoasă decît acest cer
De unde vagoanele cară într-una
Albastrul înfrînt și prizonier
Dar a cărui graniță e una.

Ești mai frumoasă decît tine chiar
Inima mea eu greu te mai cuprînde
Și gîndul se înalță în zadar
S-atingă țărnițele tale sfînte
Și biruit ingenunchează-n sine
Iubito mai frumoasă decît tine.

MIHAI OCTAVIAN IOANA

COPIL

Spune-mi, a murit?
Pipăie-l! Pune-i mina pe față!
Lumină —
I-a mai rămas puțină scripîre în ochi
Acestea sînt degetele-i firave
Suflarea-i din piept — ca o ultimă me-
lodie a unui trubadur adormit în
ultima noapte.

Și am rămas fără nimeni...
Și m-ai întrebat cît e ceasul?
Se apropie noaptea?
Plecî?
Și de ce să-i mai lungim suferința
Chiar dacă vin zorile, n-o să-i
aducă viața

Atunci?
I s-a aprins lumină în ochi, ca ultima
rază

Incendiînd
Puțină tînă pe obraji

Pe brațe, pe piept
Trubadurul a adormit și a murit în
mormîntala liniște, ultima melodie.
Și ai întrebat... a murit? Da, o să-l plîng
O să-l plîngem împreună.
Te-ai ridicat și ai deschis ușa în liniște
Ai privit în spatele ușii ca să vezi scara
Te-ai oprit și te-ai întors cu ochii arzînd
Ca să-l atingi
Ori să-i închizi ochii.
I-am făcut loc în pieptul meu,
și a adormit
I-am oferit drept pernă, inima-mi lovită
Și a bătut mormîntu-i din singele meu
Și i-am făcut pereții din mîinile mele
Ca să-l adulmece vîrsta-mi însetată.

ABDUL FATTAH YAGHMOUR
Iordania, Medicină generală

„Are să vremuiască” decidem în plin
mărțișor, convinși că totul e relativ, iar
na joacă doar o piesă de succes, s-ar pu-
tea să i se distribuie rolul primăverii,
dar asta nu afectează cu nimic întîmplă-
rile ce vor urma și al căror martor mut,
fără vîrstă și totuși într-o tumultuoasă
tinerețe, este ORAȘUL.

În chip cîndat, iarna nu este aici un
anotimp. Ci o stare a lucrurilor ce cu-
prinde fîntnarea altor anotimpuri, și a-
cestea fărîmițate în simple „timpuri” stă-
ruind între imperfectul trăirii și mereu
jînduitul — dar, totuși, negramaticalul
— perfect al viitorului.

Iarna nu se desăvîrșește pe sine, im-
povăritîndu-și frumusețea cu troiene sep-
tentrionale și fulgi pufoși băsmuși parcă
într-o blindă și neterminată copilărie, ci
rămîne latența incertă a tuturor modu-
rilor de a fi ale ORAȘULUI.

★

S-a sfîrșit și sesiunea — pe Bega plu-
tesc pagini din caiete universitare, rupte
în sfînta minie ce succedă ultimului exa-

men —, s-a sfîrșit și vacanța — Gara de
Nord își varsă schiorii în tramvale arhi-
pline — și iată-ne reîncepînd sîsifica tru-
dă a cursurilor, seminarilor, „serilor la
„Bănățeană” și cafelelor băute în grabă
prelungită la bufetul institutului, sub
privegherea sumbră a asistenților, lec-
torilor, conferențiarilor, profesorilor, se-
filor de lucrări sau șefilor în general
(dar asta, oricum, nu contează pînă la
proxima sesiune) și a jurnalelor de pre-
zență, stranie invenție a unor minți su-
ferind de mania disciplinei...

Și asta tocmai acum cînd — vremui-
ește sau nu vremuieste — e timpul măr-
țișoarelor, al fetelor frumoase, al — vor-
ba ceea — naturii ce se deșteaptă și al
vinului de Tîrnave, tocmai acum cînd se
redeschid stadioanele și cînd cenacul
„Flacăra” o spune pe-a dreaptă, cînd
își încep turneele rapsozii noștri Ion
Buturugă, Dan Spătaru și formația Sa-
voy și cînd te bîntuie dorul de haiducie,
nu de alta, dar numai așa, să chiui una
de să răsune decanatul, să se știe că vi-
ne primăvara și c-am ieșit la lumină.

RADU CIOBOTEA

debut

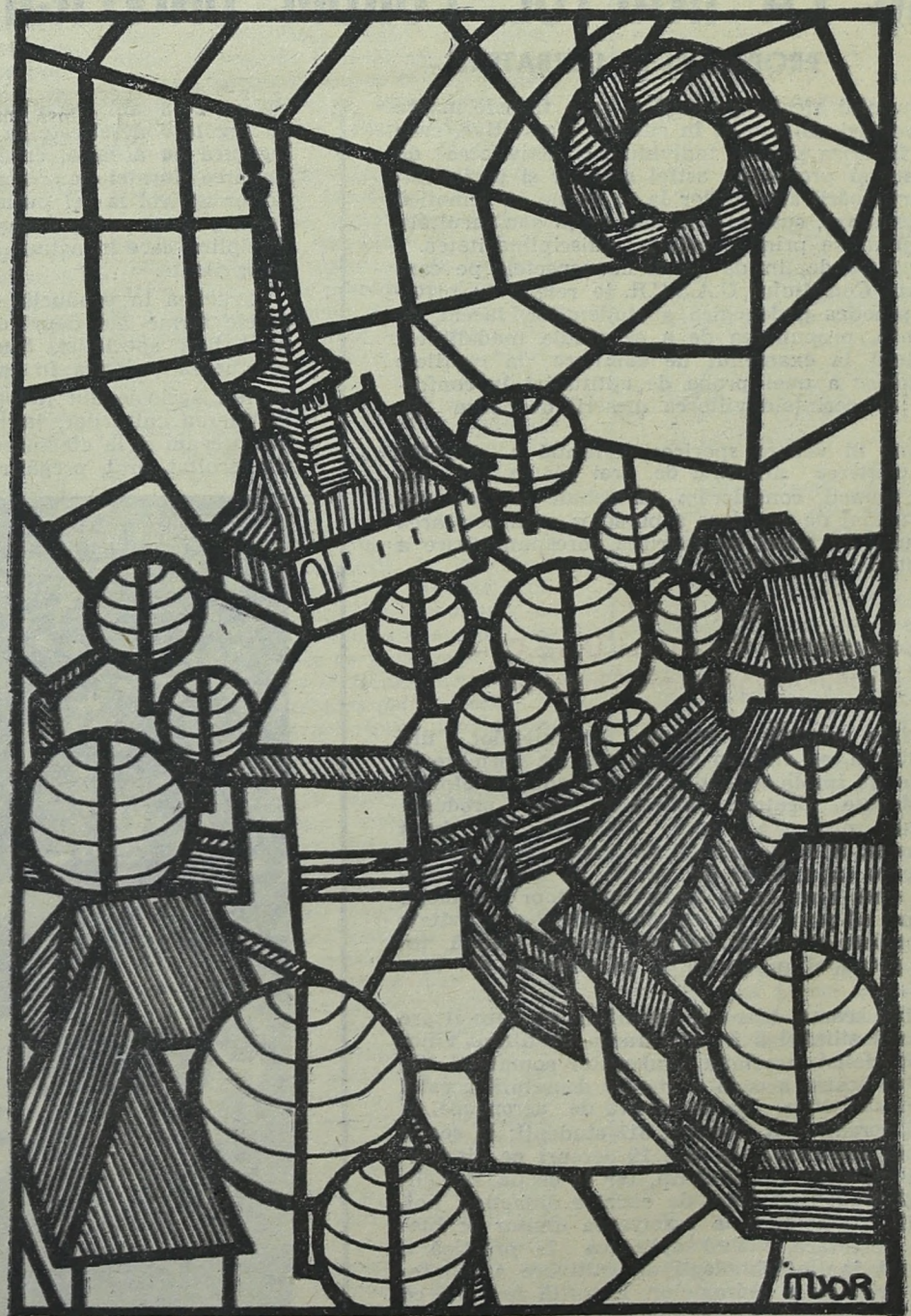
★

Mi-am întors privirea către mine,
Am pășit pe cărarea dorului,
Și am ajuns la țărnița tău,
Am scuturat de pe gene umbra uitării.

Și ochii mei te-au văzut,
Palmele mele te-au simțit.
Te-am mîngîiat...
Te-am chemat șoptit și
Te-am cuprins cu gîndul.

Dar brațele mele întinse
Nebunele
Nu te-au găsit;
Lumina a pătît
Tulburată de piatra țărniței tale
Și a fugit
Uimită mai mult decît fericită
De clipa de adevăr smulsă din elemer.

GRATIELA MINCA

PROTESTUL GENERAȚILOR*)

Ianuarie ne-a adus prima ecranizare bună a anului, turnată inspirat cu actori mai puțin cunoscuți, parcă în memoria milioanei de soldați anonimi căzuți în TOATE războaiele, film cu realist-neclasicitate personajele în bune și rele, el adresându-se în egală măsură AMBILOR părți beligerante ale ORICARUI război — trecut, prezent și mai ales viitor.

Pe fondul entuziasmului juvenil înflăcărat de amintirea cavaleriștilor lupte de odinioară, al eroicelor șarje cu sabia scoasă și cu multicolore pană în vînt — de stampe —, indoctrinarea găsește prielnic teren. Nici măcar primul contact, nemiloasa, înșoțitoarea instrucție, descurajantul convoi de răniți, nu constituie un suficient semnal de alarmă pentru tinerii voluntari. Inșă odată ajunși în primele linii li se dezvăluie treptat elementarele adevăruri ale cruzimii și luptei: absurdul reciprocilor atacuri sinucigașe pentru cucerirea câtorva metri orizontali de pământ, singurul lucru într-adevăr cîștigat puțin în război și detașarea temporară în spatele liniilor sau, mai „curat”, definitiva odihnă într-o verticală groapă comună; absurdul uciderii — nu a adevărului, încă anonim, încă o masă amorfă — ci a cailor, rămășiță a vechiului sentimentalism, deveniți victime inocente ale tehniciștilor: noile mitraliere, gaze de luptă și aruncătoare de flăcări, noile tunuri și obuziere cu lungă bătaie ale firmelor Vickers & Armstrong, Du Pont, Mitsui, Schneider sau Krupp.

Si revelațiile încep să-nflorească pe pămîntul îmbibat cu sînge al frontului, declanșînd o criză spirituală pasivă ce l-a făcut la vremea respectivă pe englezul Siegfried Sassoon să-și arunce „Crucea Militară” în mare și să scrie plin de amărăciune:

„Roagă-te să nu cunoști niciodată iadul unde se duc tineretea și risul...”

Revelația adversarului: de fapt și el OM — „suferința și teama: aceleași” pentru Baumer ca și pentru Duval —, instinctul de conservare identic manipulat, „a ucide pentru a nu fi ucis”; revelația propriei condiții: carne-de-tun, tot mai tinără, trimisă la abator în numele abstract-bătăioasei Vaterland; revelația arbitrarului: în alegerea „eroilor demni de urmat” răsplătiți cu sacre tinichele oficiale; și nu în ultimul rînd, revelația celor din culise: a ignoranților de acasă, a strategilor-de-cafenea, a demagogilor interesați de „starea de spirit”.

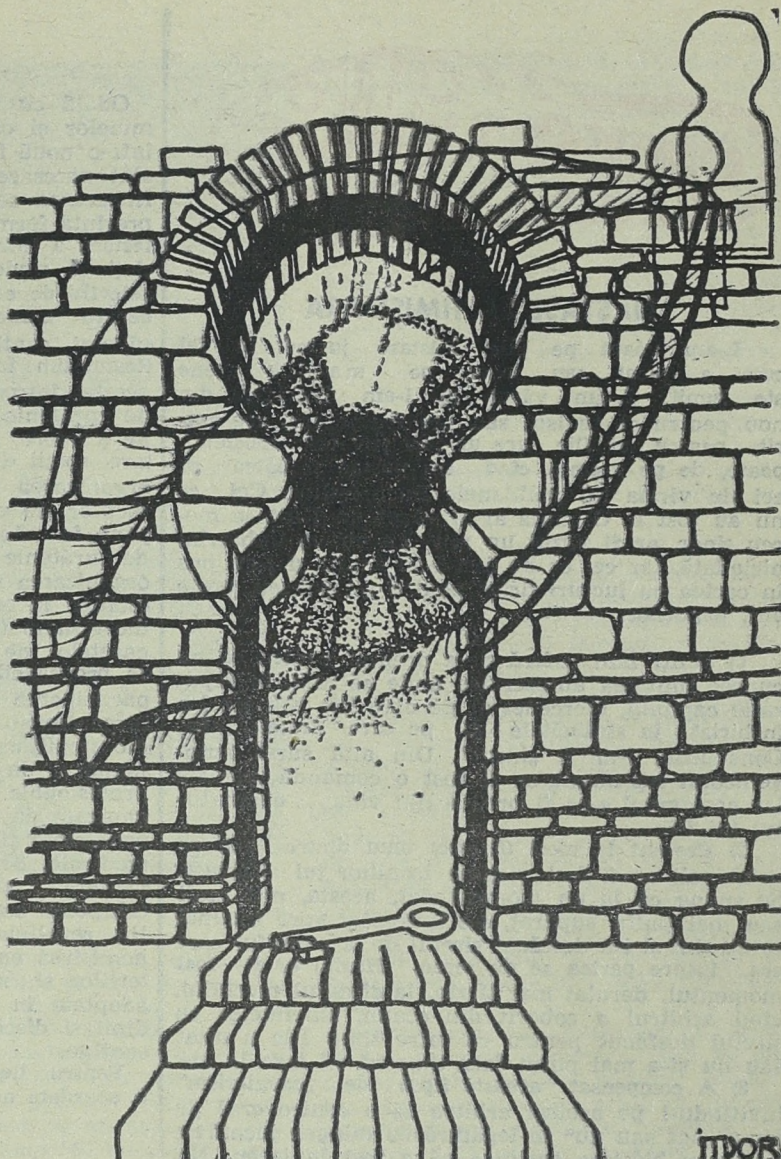
În ciuda acestora, realitatea violentă, alienantă, plină de ură a frontului se lasă inevitabil învinsă de decantarea treptată, minimă, luminoasă a umanului pus în situație-limită; fraternitatea caldă, sinceră cu camarazii întru pericol, dragostea simplă, dezbărată de preluțiile civilizației și necunoscînd barierele politicii, aspirația spre puritate, spre cultură — prin artă, deși „inter arma, silent musae” se adevărește prin sfîrșitul nefast.

Un film-actual, un film-manifest, un film-avertisment, ce-și merită sălile pline cu un public tăcut, concentrat, dornic încă — se pare — SĂ INVETE.

Un film solid, sobru, echilibrat, lipsit de stridențe și totuși incandescent pînă la încrîncenare, împotriva omuciderii oficiale pe scară planetară, organizată de către un homo (încă) bellicosus.

VOICU A. DAVID

Nimic nou pe frontul de vest, regia Delbert Mann, după romanul omonim al lui Erich Maria Remarque.

INDOR

EVELYN WAUGH:

CROAZIERĂ

SCRISORI DE LA O DOMNIȘOARA

CARE HUZUREȘTE

Dragă,

Păi am zis că o să scriu și așa aș fi făcut dar doamne a fost greu și nam scris. Acum totul este ceva mai bine așa că am să-ți spun. Păi după cum știi croaziera a început la Monte Carlo și cînd tata și cu noi toți neam dus la stația Victoria am aflat că biletele nu includeau călătoria acolo așa că Doamne ce furios a fost și a zis că nu vrea să plece dar Mama a zis sigur că trebuie să plecăm și noi am zis asta dar tata schimbă toți banii în lire sau franci din pricină că străinii sînt așa de necinstiți dar a păstrat un shilling pentru hamalul de la Dover fiind metodic așa că atunci a trebuit să-i schimb din nou și asta la făcut să fie indispus tot drumul pînă la Monte Carlo și nu a vrut să ne ia mie și lui Bertie a cuzetă și a dormit el însuși în a lui tot timpul cîi a fost așa de supărat Doamne ce trist.

Atunci totul a fost mult mai bine contabilul ia spus colonel și îi place cabina așa că la luat pe Bertie la cazino și el a pierdut și Bertie a cîștigat și cred că Bertie sa cam pilit cel puțin făcea zgomot cînd se băga în pat el e în cabina de alături ca și cînd ar fi bolnav și asta a fost înainte de a fi pornit pe mare. Bertie are cîteva cărți despre arta Barocă din pricină că studiază la Oxford.

Păi prima zi a fost greu și eu mam sculat și mam simțit ciudat în baie și sîpunal nu voia să meargă din pricină apei sărate înțelegi și am intrat la micul dejun și era acolo o listă cu atît de multe lucruri inclusiv biftec cu ceapă și era un tîndr vesel care zicea că sîntem singurii jos pot să mă așez aici și totul mergea minunat și el a mîncat biftec cu ceapă dar degeaba eu a trebuit să mă întorc în pat tocmai cînd el spunea că nu admiră nimic mai mult la o fată decît faptul că e un bun marinar doamne ce trist.

Treaba e să nu faci baie și să fii foarte încet în toate mișcările așa că a doua zi a fost Neapole și am văzut cîteva din bisericile lui Bertie partea aia care a fost aruncată în aer la un cutremur și un biet cîine omorît iam făcut un mulaj din ispos doamne ce trist. Tata și Bertie au văzut cîteva tablouri pe care noi nu am avut voie să le vedem și Bill mi le-a desenat după aceea și domnișoara P. a încercat să se uite și ea. Nu țiam spus despre Bill și domnișoara P. nu-i așa? Păi Bill este cam bătrîn dar bine făcut și nu cred căi foarte bătrîn vreau să zic nu chiar și a avut o viață foarte dezamăgitoare din pricină nevastei lui de care spune el nu vreau să spun o vorbă de rău dar ea ia tras un perdedaj cu un străin și asta îl face să urască străinii. Domnișoara P. e numită domnișoara Phillips și e groaznică că poartă o șapcă de iahting și e o căpea. Și modul cum îl curtează pe ofițerul secund nu treaba nimănui și clar pentru cea mai modestă inteligență că el o urăște dar că face parte din regulamentul ca toți marinarii să se prefacă căi plac pe pasageri. Cine mai e? Păi o grămadă de bătrîni. Tata se plimbă cu una numită Lady Muriel nu-știu-cum sau altfel care la cunoscut pe unchiul Ned. Și mai e o pereche în luna de miere foarte jenanți. Și un preot și un băiat efeminat cu un aparat de fotografiat și costum alb și o groază de familie din nordul industrial.

(va urma)

Traducere de GABRIELA BOCANETE

În 1966 America își descoperea o nouă față. Beatnici și scriitorii „generației beat” lasă locul „revoluției psihedelice”, ai cărei adepți își fac un obicei din a asista la „spectacole totale”, multidimensionale, în care muzica, imaginea și senzațiile olfactive sînt strîns împletite. Manifestările au apărut la San Francisco începînd cu primăvara lui 1966. Dar America va lua act cu adevărat de dimensiunile noului curent artistic și social abia în octombrie, cînd 15.000 de „hippies” (enfants de fleurs) se vor reuna la Golden Gate Park pentru a întîmpina grupuri necunoscute cu nume intenționat bizare: Grateful Dead (Moartea recunosătoare), Jefferson Airplane (Avionul lui Jefferson), Big Brother and the Holding Company (Frațele cel mare și compania anonimă) etc.

pink floyd

OBIECTUL ZBURĂTOR NEIDENTIFICAT

Aceste formații, care vor fi cîteva luni mai tîrziu la originea celei mai formidabile explozii muzicale pe care Statele Unite o vor cunoaște după Presley, dinamizau noțiunea de spectacol, propunînd spectatorului — participant o veritabilă aventură senzorială. Muzica, reconciliată cu animația vizuală adecvată (proiecții, stroboscop, lumină neagră) și cu esențele orientale reabilitate, era pretextul voiajului, al evadării, într-un cuvînt al unei eliberări individuale și colective. Totul nu era decît un fenomen compensator, deja suscitât de generația beat și care vroia să restituie tinerilor americani o libertate și o calitate a vieții pe care cele mai mari țări din lume, devorate de beton și de materialismul cel mai sordid, nu mai sînt în stare să li le ofere. Tinerii hippies își găsesc un aliat în persoana lui McLuhan, specialist în mass-media care va cunoaște mai tîrziu celebritatea.

Limbajul său, ce nu va întîrzia să surprindă și să indigneze o Americă patriarhală care nu vedea în mișcarea hippy decît apoloogia sexului, a drogului și a imoralității, găsește rezonanțe peste ocean, în Anglia. Robert Wyatt, bateristul unui grup progresist purtînd curiosul nume de Soft Machine (Mașina moale), declară: „Aproape toate

grupurile de muzică pop, aici sau în America, fabrică nediferențiat sunete și melodii pentru a fi livrate consumului, purtînd în forme mai mult sau mai puțin noi aceleași emoții, identificate și asimilate facil de public. Noi vrem să spulberăm această imagine, să regăsim spiritul jazzului, adică expresia autentică, sălbatică („wild”), dar de data aceasta a noastră, nu aceea a negrilor”.

Căci Anglia își zămislise propria sa mișcare hippy care tîndea în maniera ei să găsească — sau să regăsească — o artă de a trăi, mai puțin sclerozată decît tradiționalul „english way of living”. Desigur, comunitatea hippy de la Londra nu este atît de numeroasă și de spectaculară ca cea de la San Francisco. Ea nu e însă mai puțin activă. Are propriile sale „boutique”-uri, acele „head shops” în care toate noțiunile tradiționale de comerț sînt abolite: se ascultă aici muzică, se flectează, se fumează. Se poartă orientalismul sub toate formele. Saricurile hinduse, mantourile afgane, togile grecești proliferază. Sitarul și „tabla”, redescoperite de George Harrison și de Brian Jones („Rolling Stones”), concurează chitara și bateria. Chiar obiceiurile alimentare din vechile colonii britanice găsesc adepți. Ce strălucită revanșă pentru acești hinduși, pakistanezi, afgani, reabilitați de nepoții și strănepoții colonizatorilor lor, și asta chiar pe pămîntul perfidului Albion...

Posturile de radio-pirat își deschid programele acestei noi muzici ce-i leagă pe hippies-ii din Kensington Park Lane sau din Portobello Road. A fost botezată „muzică psihedelică” (psychedelic music). Emisiunile de noapte, cele mai ascultate de altfel, se numesc „Lucy Fruit Show” sau „Parfumed Garden”. John Peel, animatorul „Grădinii parfumate”, programează după miezul nopții o muzică avangardistă, onirică, amestecînd marile nume ale momentului (Beatles, Dylan) cu formații noi, descoperite prin cluburile capitalei. Un fel de poveste a celor 1001 de nopți „muzicale”...

Continentalii care frecventează atunci Londra underground vor fi surprinși de activitatea și de dinamismul hippies-ilor londonezi care vor să se demarșeze de lumea adulților, o lume care, în Anglia, n-are nici pe departe obiceiul de a se angaja politic sau social. Tinerii britanici nu ezită în a organiza mari manifestații pacifiste în Hyde Park. Ei își creează propriile lor organe de informare, dintre care se detașează „International Time”. IT aduce exploziei psihedelicilor engleze o temă, o filozofie, într-un cuvînt, o direcție. IT tratează în coloanele sale orice subiect artistic și social, literatura, teatrul, muzica sau drogul.

Traducerea și adaptarea de VASILICA ANCUȚA și SANDU MOCANU după JEAN-MARIE LEDUC

(va urma)

NĂSTASE LA TIMIȘOARA

L-am văzut pe Ilie Năstase jucând la fel cum a jucat sau joacă pe marile arene ale lumii. L-am văzut și l-am îndrăgit din nou pentru că tenisul său are frumusețe, are spirit, pentru că Ilie are un „nu știu ce” moștenit, poate, de pe vremea când era puștan și bătea cu cei de vîrsta lui maidanele Bucureștilor. Cei ce nu au fost la Olimpia ar fi văzut un Năstase mereu tînăr, ar fi văzut un mit ce nu va îmbătrîni niciodată, iar cei ce au fost l-au simțit și l-au pus în cartea cu lucruri dragi pentru a-l povesti, peste ani, nepoților.

1) Mulți fani suferă de-a dreptul pentru că nu cunosc unitatea autoservice unde se află, în reparație capitală, Mercedes-ul pe care Ilie Năstase l-a închiriat în străinătate și pe care fratele său, Constantin, l-ar fi „bușit”. Din altă sursă auto-vehicolul sus-numit ar fi fost o comandă specială iar accidentul s-ar fi produs din vina... cumnatului lui Ilie.

2) Prezent la meci (firește) unul dintre arbitrii principali ar fi fost victima ironiilor lui Năstase. Se spune că la un moment dat, acesta, mai mult sau mai puțin supărat, s-a îndreptat spre scaunul arbitruului și i-a desfăcut șiretul de la pantoful care era înșpre partea sa de teren. Haziu ar fi fost momentul, derulat mai tîrziu, la sfîrșitul meciului, cînd arbitruul a coborît din scaun, bineînțeles cu șiretul desfăcut pentru că între timp Ilie a uitat sau nu și-a mai putut face timp să i-l lege la loc.

3) A compensat această lipsă de „cavalerism” invitîndu-l pe același arbitru la o controversă pe tema „out sau nu” în legătură cu mingea jucată de adversar. Năstase susținea că a fost în teren. Nu se știe rezultatul. Ricardo Acuna servește. Cu același efort cu care juca fiecare mingie. În celălalt teren... nimeni. Năstase tocmai „finisă” o discuție amicală cu un spectator. Meciul a continuat și se știe rezultatul.

4) Mai puțin amicală a fost discuția cu un oarecare „ochelarișt” din tribună, ale cărui aplauze erau izolate și în contratimp: „tu cînd... aplauzi, cînd greșesc sau cînd dau bine?” Și pentru că toți ce purtau ochelari au renunțat la ei a apelat la ajutorul unui copil de mingi pentru a-l reidentifica pe vinovat. „Îți dau eu dom'le 200 de lei numai pleacă de aici”. Și cum spunea cineva din tribună: „fără astea nu era distracție și nu merita să plătești 300 lei”.

Reale sau nu, toate aceste întîmplări nu fac decît să întregesc fenomenul numit Năstase. Un fenomen irepetabil, creat undeva, la întîlnirea sportului cu încîntarea artei.

CRAIOVA ȘI CUPA U.E.F.A.

„F.C. Kaiserslautern — Universitatea Craiova 3-2. Pînă la meciul retur nu mai e mult. Ne închipuim cum va cînta Craiova după calificare. Pentru că o dorim atît de mult, iar cei pe care-i așteptăm să ne-o ofere nu cred că ne-o vor refuza. Vrem să gustăm bucuria întregă de la această echipă studentească și vrem să ne gîndim mai departe. Pentru că, de ce-ar fi imposibil?”

Așa scrisesem după meciul tur. Și iată „bucuria întregă” căreia, totuși, parcă îi lipsește ceva pentru că ne gîndim la Benfica Lisabona și la finală și la...

Abia s-a uscat în noi emoția ce am simțit-o cînd, înghenunchiat la un moment dat, ECHIPA Universitatea Craiova s-a ridicat și de la 3-0 ne-a făcut să suferim bucuria unui 3-2.

Încă n-am uitat primele 82 de minute de la Craiova, pînă am văzut, aievea, cum mingea a intrat în poarta lui Reichel.

Și încă mai auzim cîntînd, tîrziu în noapte, Craiova pentru „Știința”.

Parcă era așteptată această victorie pentru ca și cei mai nepreocupați de fotbal să devină microbiști împătimiti. Ni se pregătise de mult și ne era necesară, am ridicat puțin fruntea și n-o ridicăm de tot pentru că ne preocupă soarta zilelor de fotbal ce urmează (în 6, 16, 20 aprilie). Dintr-o dată problema fotbalului românesc nu mai preocupă doar cîțiva jucători, antrenori sau cîteva cluburi, ci ne-a făcut mai gravi (fără a uita să ne bucurăm), simțînd o oarecare responsabilitate, noi toți, cei care „suferim” pentru acest sport.

De la Craiova pînă la Timișoara și-au cîntat studenții Gaudeamus. Au purtat apoi cîntecul pe străzile Timișorului dînd la iveală întreaga lor bucurie și nepăstrîndu-și nimic pentru preafrumoasa (și ne-am dori și adevărată) clipă cînd Universitatea ar cîștiga cupa amintită în titlu.

A fost o nebulie care încă mai dăinuie în noi. Ne pregătim pentru seminarii și V.P.-uri și ne pregătim pentru... meciul de la Lisabona. Aici, la Timișoara nu se mai fac bancuri cu olteni, aici se spun povești (reale) despre: Balaci, Cămătaru, Geolghiu, Ticleanu, Negrilă, Ungureanu, Dumitru, Donose, Lung, Ștefănescu, Cîrțu, Tilihoi, Crișan, Irimescu. Universitatea Craiova este echipa naturală a studenților craioveni și cea adoptivă a tuturor studenților din România. Pe care-i vom auzi cîntînd pentru „Știința” și atunci cînd va juca departe de casă, în preajma celui mai vestic țarm din Europa.

MIHAI MINEA

TOP C

Odată cu intrarea topului căminelor și cantinelor studențești într-o nouă fază, considerăm că sînt necesare cîteva precizări. Întrecerea aceasta organizată reprezintă forma concretă de manifestare a întrecerii „Fiecare asociație a studenților comuniști — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților” la nivelul cantinelor și căminelor. Reamintim încă o dată parametrii acestei întreceri: starea generală de curățenie și ordine din cămine (camere, holuri, grupuri sanitare, spații din jurul căminelor); organizarea și funcționarea serviciilor de curățenie, ordine și pază în cămin; starea generală de curățenie și igienă în cantine; organizarea și funcționarea serviciilor la cantine: agitația audio-vizuală (numărul și calitatea gazetelor de perete, materialele de propagandă afișate în holuri, participarea studenților la realizarea emisiunilor la stația de radio-amplificare a complexului); numărul de conferințe pe teme profesionale și moral-politice organizate de comitet; numărul de conferințe și întîlniri pe teme medicale, de educație igienico-sanitară găzduite; activitatea echipelor studențești de reparații; rezultatele obținute în economisirea energiei electrice, materiilor și materialelor; măsuri adoptate în vederea întăririi ordinii și disciplinei în cămine și cantine.

Pentru fiecare parametru vor fi acordate note de la 1 la 10, ast-

fel încît, în caz de punctaj maxim, totalul să fie de 70 de puncte în cazul topului căminelor (7 parametri) și de 50 de puncte (5 parametri) în cazul cantinelor.

Topul va fi alcătuit lunar de către reprezentanții Comitetului de complex în colaborare cu redactorii revistei. Trecem în acest fel de la topul global (obținut prin adunarea punctajelor) la clasamentul care să reflecte fidel dinamica întrecerii, situația reală pe o perioadă mai scurtă (o lună). Topul de sfîrșit de an însă va fi întocmit prin însumarea punctajelor lunare, creînd astfel imaginea de ansamblu a întrecerii.

Dar iată topurile de luna aceasta, așa cum au fost ele alcătuite de echipa de control formată din: Emil Mercea, Stejărel Giurgiu, Dumitru Odagiu, Vasile Buhaș (Comitetul de complex) și Florian Mihalcea (F.S.):

CĂMINE: 1. 19 C — 59 puncte; 2. 17 C și 15 C — 58,5 p.; 3. 7 C, 22 C, 2 MV, 1 MV — 58 p.; 4. 4 C, 14 C, 21 C — 57 p.; 5. 11 C — 56 p.; 6. 3 Ex, 13 C — 55 p.; 7. 18 C — 54 p.; 8. 9 C — 53 p.; 9. 8 C, 1 C — 52 p.; 10. 12 C, 2 C — 50 p.; 11. 10 C, 19 T.C.M.T. — 48 p.; 12. 2 C — 46 p.; 13. 6 C, 5C — 42 p.; 14. 16 C — 40 p.

CANTINE: 1. 2 MV — 47 p.; 2. 1 C — 46,5 p.; 3. 3 Ex — 46 p.; 4. 4 C — 44 p.; 5. Universitățile — 42 p.

TOP DISCO

Acest top este transmis săptămînal în cadrul emisiunilor postului de radio din complexul studențesc. Referiri concrete la melodiile din „Top Disco” vor fi făcute la toate discotecile studențești din centrul nostru universitar. În institute, facultăți și în complex vor fi amplasate cutii poștale. Toate acestea pentru a vă facilita participarea cu propuneri (clasamente personale cu cîte 10 titluri) la întocmirea clasamentelor muzicale lunare. Ordinea preferințelor din ultima perioadă este:

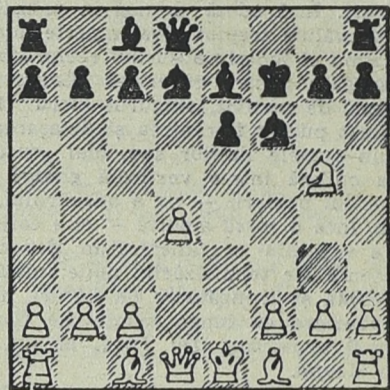
1. Tany Tucker — Feel right
2. Rettore — Kamikaze Rock'n Roll
3. Joe Dolan — Spirit of Love
4. Miro — The Love Song
5. Nick Lowe — Burning
6. Barbara Streisand — Lost inside of you
7. Rafealla Carra — Adios amigo
8. Donna Summer — Some Times

- like Butterflies
 9. Huston — Oanother Bottle of Wine
 10. Al Bano & Romina Power — Tu sultanto tu
 11. Modern Romance — Best years of our Lives
 12. Bob Seger — Markin' Thunderbirds
 13. Yazoo — Tina, bring your Love down
 14. Cheri — Give it to me Baby
 15. Chemise — She can't love you
 16. Eddy Grant — Electric Avenue
 17. Toto Coelo — Draculas Tango
 18. Shakin' Stevens — You never talk about me
 19. ABBA — You own me one
 20. The Luna Twist — There's a Ghost in my House
- NELU MUNTEANU și VICTOR SPIRAGHE (realizatorii emisiunilor muzicale ale Radio student)

Iată o întîmplare interesantă petrecută în timpul unui simltan acordat de marele maestru sovietic E. Bogoliubov. La una din mese juca o tînără. Partida dintre ea și Bogoliubov (care juca cu albele) s-a desfășurat după cum urmează:

1. e2—e4, e7—e6. 2. d2—d4, d7—d5. 3. Cb1—C3, d5:e4. 4. Cc3:e4, Cb8—d7. 5. Cg1—f3, Cg8—f6. 6. Ce4—g5, Nf8—e7. 7. Cg5:f7, Re8:f7. 8. Cf3—g5... (astfel s-a ajuns la situația din diagramă):

Cînd Bogoliubov s-a apropiat de masă, pentru a efectua mutarea următoare, tînăra jucătoare s-a adresat astfel marelui maestru: „— Ce mai pot face? Cred că trebuie să cedez partida După 8... Re8 sau 9... Rf8 9. Ce6 pierd dama. După 8... Rg6 9. Nd3 — urmează mat în schimb, după 8... Rg8 imi luați pionii e6, c7 și turnul a8 cu calul.”

Zîmbind, foarte amabil Bogoliubov i-a răspuns: „— Nu doriți să schimbăm piesele?”

Foarte surprinsă, dar în același timp încîntată, tînăra a acceptat neobișnuita propunere a marelui maestru, partida continuînd, Bogoliubov jucînd cu negrele:

8... Rf7—g8. 9. Cg5:e6, Dd8—e8. 10. Ce6:c7, Ne7—b4... mat! Interesat! Singura replică ce am putea-o da ar fi cea a lui Tudor Vornicu: „— Incredibil, dar adevărat.”

DEZSI ALEX. BENEDEK

GEORGE PAUL

În primul rînd ne cerem scuze pentru întîrzierea cu care îți răspundem. De fapt n-avem nici o veste imbucurătoare pentru tine. Versurile primite la redacție se vor protestatare. Atît de protestatare încît a rămas doar protestul și n-am identificat versurile.

UN STUDENT

De fapt ce-ai vrut să relevi în scrisoarea pe care mi-ai trimis-o? Că nu cunosc noțiunea de autogospodărire? Că nu ești de acord cu sistemul de autogospodărire? Sau că în lipsa curajului și a responsabilității te-ai semnat: un student! (D. P.)

VITAN IRIS

Despre gazeta căminului 21 C în care și actualmente mai există

articole despre începutul anului universitar 1982-1983 am mai scris și vom mai scrie. Din încercările tale poetice nu am putut reține nimic.

Mulțumim pentru aprecierile făcute revistei noastre. Redactorul de specialitate a reținut opiniile dumneavoastră.

IVAȘCU STELIAN

Aruncatul cu mere putrede din spațele unor declarații pacifiste („...nu dorim să inițiem o polemică. Avem oroare de așa ceva”) tînde să devină o practică tot mai uzitată și la unele case mai mari. Părerile noastre este că o polemică purtată deasupra milurilor poate constitui dialectica intimă a unei înțelegeri superioare.

Ne scrieți dumneavoastră: „Bănuindu-l (pe cel ce susține rubrica „Panoramă studențesc” — n.n.) după nonșalanța exprimării un atotcunoscător, ne întrebăm cum a putut omite că alăturarea „albatros-miel” are drept sorginte posibilă titlul unei poezii a lui Nicolae Labiș deja intrată în conștiința cititorilor, precum și o ocupație de bază, încă viabilă, a muntenilor din Mălini”. Perfect. Numai că fragmentul incriminat suna cam așa: Labiș „avea ceva de albatros și miel, acel sunet nostalgic care te face să te înfiori și să vibrezi profund...”. Scuzați frustețea limbajului, dar toată lumea știe că mielul — oaie în devenire — behăie.

Gheorghe Tomozei vorbea (în postfața la Albatrosul ucis, Editura pentru literatură, 1966) de „noblețea montană a glasului” și de „trănicia rămirerii în oameni”...

Valabile observațiile dumneavoastră cu privire la unele greșeli de tipar. Ne-am însușit critica.

★

Avem certitudinea că lipsa de înțelegeri de care s-au lovit o parte din redactorii noștri cu prilejul diferezelor manifestări culturale sau sportive nu este rod al întîmplării. Ultima tentativă de a pătrunde în intimitatea unui spectacol (și avem curajul să spunem că a fost dictată de pasiunea pentru o „ziaristică” neplanificată, spontană) s-a soldat cu un eșec. Această persoană care ne-a mai creat dificultăți și cu alt prilej s-a opus (uneori vehement) și de astă dată. Dacă domnia sa a considerat că poate avea dreptul să sfideze elanul (repetăm, dezinteresat) refuzîndu-ne chiar și dreptul de a ști cu cine stăm de vorbă, noi ne retragem și vom încerca pe viitor să ocolim acest lăcaș de cultură și sport.

Ne mîhneste, totuși faptul că un „ilustru anonim” investit cu o funcție oarecare sfidează Legea presei și stăvilește în noi dorința de a crea clipe plăcute și interesante pentru ceilalți studenți.

Și ne întrebăm cît va mai dura oare inerția cu care acest personaj din preajma sălii Olimpia răspunde solicitărilor noastre.

Aeroportul „Capitala”, Beijing, 15 iulie 1982. Grupul nostru, al celor 13 români, se îndreaptă spre tunelul mobil pentru cursa companiei chineze „CAAC” spre Tokio. Vom călători cu un „Boeing-747”, capabil să poarte în pînțele sale 291 de pasageri. Motoarele încep să funcționeze, aeronava vibrează, iar noi ne legăm centurile și ascultăm indicațiile stewardeselor cu privire la o eventuală și nedorită aterizare forțată. Mai aflăm că vom zbură la o altitudine de 10.000 m cu o viteză de 950 km/h și că în aproximativ trei ore și jumătate de zbor vom ateriza pe pista aeroportului „Narita” din Tokio, trecind peste Marea Galbenă, Coreea de Sud și Golful Sagi din Suda din coasta niponă a Oceanului Pacific.

Ce se poate face la bordul aeronavei pe timpul zborului? În primul rînd, vom servi micul dejun. Apoi, după dorință, se poate viziona un film despre cariera muzicală a lui Neil Diamond, se pun la dispoziție ziare și reviste de circulație internațională sau pur și simplu fi monteză căștile de audiere, avînd posibilitatea de a-ți alege unul din cele 12 programe: muzică disco, country, concert simfonic, muzică chinezească sau japoneză, buletine de știri, teatru radiofonic etc.

Pun mîna pe un „Le Point” și la pagina de magazin dau de un excelent documentar despre societatea „Matsushita Electric”, din care mă inspir.

Japonia este principalul producător de circuite integrate și produse electronice perfecționate. În 1975, industria electrică și electronică reprezintă, ca valoare a producției, aproape jumătate din siderurgie și 80 la sută din industria automobilelor. Se preconizează pentru 1985 o depășire a producției siderurgice și de automobile, iar pentru 1990, producția electronică va avea o pondere dublă în raport cu industria auto.

Într-un anumit mod și la un moment dat Japonia va lua conducerea marilor familii mondiale. Acest lucru se va produce cu ajutorul electronicii. Pentru că în acest domeniu Japonia se va afla în fruntea cunoașterii mondiale.

Este atît de profund convins de supremația țării sale? Și în ce calitate a tău un declară de mai sus?

KONOSUKE MATSUSHITA. În vîrstă de 87 de ani, este un autentic om al sec. XXI, ce și-a devansat în permanență epoca. Lui Konosuke Matsushita îi aparțin tehnicile „Hi-Fi”, „Panasonic”, televizoarele, magnetofonul și radiourile. Tot ale lui sînt firma „Victor”, care fabrică majoritatea magnetoscoapelor „VHS” vîndute în Europa și firma „National”, cu cele 10.000 de produse electrice și electronice, de la banalele ascuțitori și pînă la scările rulante sau sofisticatele calculatoare. Și nu în ultimul rînd „VDH”, trei litere ce reprezintă un nou sistem de videodisc ce a început să fie comercializat la începutul anului 1982.

Din cei 120.000 de salariați ai societății „Matsushita Electric” 26.000 lucrează în afara Japoniei. Celor 110 uzine le revin 10.000 de cercetători și peste 55.000 de brevete, iar din cele 225 de societăți de vinzare, 30 sînt în afara frontierelor Japoniei. Exportul se extinde în 130 de țări și se anticipează că industria automobilelor va deveni principalul client al societății.

Unul doritor de un bun aparat TV și s-ar putea recomanda unul de producție S.U.A., Franța, Germania sau Japo-

nia. Dar pentru un magnetoscop optiunea se reduce doar la două sisteme: „Betamax” de la „Sony” sau „VHS” de la „Matsushita”. Și asta pentru că nu mai puțin celebrele firme „Philips” și „Grundig” n-au putut să se impună decît foarte puțin, monopolizînd doar 2-3 la sută din piața de desfacere. Iar Masahiko Kuninaga, directorul general al diviziei internaționale „Matsushita”, prevede pentru 1985 o penetrație și mai accentuată a magnetoscoapelor, ele urmînd a fi valorificate în Europa într-un procent de 70-80 la sută. Acest lucru ar însemna că expansiunea japoneză de magnetoscoape în Europa, care a fost de 600.000 de uni-

Cercetarea nu e rezervată numai unor oameni anumiți, din laboratoare. Fiecare unitate de producție are și contingentul său de cercetare și toți, inclusiv tinerii lucrători care lucrează la bandă, trebuie să participe la aceasta.

Cea mai importantă uzină din cadrul secției TV de la „ME” este cea din Ibaraki. Din 1952 și pînă în prezent s-au produs 64 milioane de aparate TV. Din cei 2.600 de angajați 600 lucrează în cercetare, 450 în aparatul comercial, 250 în aparatul administrativ și 1.300 direct în producție. 80 la sută din activitate se efectuează cu ajutorul mașinilor unelte cu comenzi numerice.

Călătorie în Orientul Îndepărtat

BCU Cluj / Central University Library Cluj
— DE LA BEIJING LA TOKIO —

tăți în 1979 și de 1.200.000 în 1980, va fi de 10 milioane de unități în 1985...

Konosuke Matsushita explică această sfidare tehnologică japoneză începînd cu anul 1960. Japonia, ridicată pe ruinele războiului, era o țară săracă și întîrziată din punct de vedere tehnologic, a cărei industrie abia începea să se dezvolte. Țara era închisă față de importurile din afară. Industrișii își dădeau seama că acest sistem de protecție a pieței nipone nu va putea dăinui. Unii erau pentru deschiderea frontierelor și cereau insistențios acest lucru. Alții se împotriveau, argumentînd că industria japoneză nu va rezista produselor americane și europene de calitate superioară, mai ieftine și cu veritabile cărți de vizită. Konosuke Matsushita a fost unul dintre cei ce se pronunțau pentru liberalizarea pieței japoneze, cu condiția ca partenerii externi să nu-și limiteze vânzările de licențe, de „know-how” și de tehnologii, cită vreme plățile vor fi rezonabile. Ce a urmat? Chiar dacă la început japonezii s-au plecat sub loviturile importurilor străine, concurența și atul considerabil pe care îl oferea accesul la tehnologiile cele mai avansate au stimulat cercetările proprii, progresele japonezilor și, pe termen lung, era firesc ca doctrina lor economică să se impună. Din foarte mult imitat, Japonia începea să fabrice sub licență și apoi să modifice și să îmbunătățească detalii cu detalii cele mai reușite produse străine.

Și iată că azi „Fujitsu” este cel mai serios concurent al „IBM”, „Seiko” al ceasurilor elvețiene, „Toyota” și „Datsun” al automobilelor europene și americane, iar roboții și bioindustria se află deja în frunte. Japonia depune la această oră cel mai mare număr de brevete de invenție din lume.

Dr. Shunkiki Kisaka, profesor de tehnologie la Universitatea din Osaka și director de cercetări al grupului „Matsushita”, declară: „Nu vom avea surprize pînă la mijlocul sec. XXI pentru că în acest domeniu al electronicii știm aproape tot ce se va întîmpla.”

Lată cum decurge o zi de muncă la uzina din Ibaraki...

Ora 7,45. Gimnastică și muzică transmisă prin radio timp de 5 minute. Urmează, cîntat în cor, imnul „Matsushita”. După care, rîndurile se string pentru ședința de masaj. Fiecare masează umerii celui din față. Și, în sfîrșit, începe lucrul. Șeful de echipă se urcă pe un taburet. Moment solemn: desfășoară un „mekemono” (sul de hirtie) și citește sau mă bine zis, recită, unul cite unul, cele „șapte comandamente” ale grupului „Matsushita”, care sînt repetate de toți: să servești țara prin intermediul industriei, să fii corect, drept, să lucrezi în armonie și colaborare. După acest discurs de 3-4 minute consemnele sînt încă o dată transmise din om în om, în timp ce lucrătorii își pun mînuși albe. Bărbații poartă uniforme gri, iar femeile uniforme albastre.

Ora 8,00. Roboții demarează cu ritmul de inserare a fiecărei componente, la o șesime de secundă. Benzile încep să funcționeze. Șasiul televizorului sosește pe platou. Muncitoarea, stînd jos, apasă pe o pedală care îl ridică și îl scoate de pe bandă. Fiecare lucrător trebuie să facă cinci sau șase operațiuni de 500 de ori pe zi. Și trebuie, în același timp, să gîndească ca și ceilalți 1.299 din cadrul celor 1.300 de muncitori ai uzinei că el face parte dintr-un „Q.C.C.” — cerc de control de calitate — de 810 persoane, care îndeplinesc aceeași sarcină, șeful fiind și el unul dintre aceștia.

Individual sau în grupuri, angajații sînt obligați să dea sugestii în legătură cu tot ceea ce ține de activitatea uzinei. La Ibaraki, în 1980, s-au înregistrat în medie 116 sugestii pe angajat, din care 11 la sută au fost reținute pentru a fi aplicate în practică.

Konosuke Matsushita este primul din Japonia care introduce, în 1965, săptămîna de lucru de 5 zile și, cu toate că munca femeii era subapreciată în Japonia, el instaura în acea epocă egalitatea salariilor între bărbați și femei. Recent, pentru cei în vîrstă de peste 60 de ani

(vîrstă pensionării) ce doresc să-și continue activitatea profesională el a pus la punct un sistem de orarii suplă.

La începutul anilor '60 Matsushita instalează uzine în țări sud-est asiatice. După prima criză a petrolului el creează în Singapore, Taiwan, Malaezia și în America Centrală unități de producție. Nu e omisă nici Europa, unde sînt deschise unități în Marea Britanie (TV color), Spania (articole electrocasnice), Belgia (baterii și pile electrice). În S.U.A. preia conducerea secției TV de la Motorola. S-a ajuns astfel ca cele 39 de uzine din afară să asigure 40 la sută din vânzările grupului în străinătate. Preocuparea lui Matsushita este de a privi spre viitor. Iar viitorul pentru el este secolul XXI, cel al electronicii, al Japoniei, al Asiei.

Pentru a forma conducerea secolului XXI bătrînul președinte al societății „ME” a creat în aprilie 1980, finanțînd-o sută la sută (6 miliarde de yen sau 150 milioane de franci), școala Matsushita, de conducere și management. El însuși a selecționat prima promoție de 23 elevi, toți la un nivel foarte ridicat, și 44 de profesori, din care 43 japonezi (universitari, savanți, inventori, inclusiv rivalul său Masaru Ibuka — fondatorul firmei „Sony” — industriași, scriitori — unul de literatură științifico-fantastică —, profesori de arte tradiționale — unul pentru ceremonia de servire a ceaiului) și un străin, John Kenneth Galbraith. Scopul? Elevii săi să poată studia și elabora, timp de 5 ani, o filozofie de conducere și de management bazată pe o nouă concepție despre om.

Dealtfel, progresul fulgerător al Japoniei se datorează cercetării. Zeci de mii de cercetători studiază viitorul producției. Anuarele statistice arată că în 1975 guvernul nipon definea un program de studiere a circuitelor integrate foarte sofisticate, fiind alocat un buget de 1,3 milioane de franci pentru aceste componente cu care sînt echipate ordinele și anumite produse electronice perfecționate. Și rezultatele n-au întîrziat să apară, căci Japonia este principalul producător al acestor memorii de elefant, necesare ordinele. În domeniul electronicii întreprinderile au cheltuit în 1980 echivalentul a 5,5 miliarde franci.

Noile sectoare înspre care își îndreaptă atenția japonezii sînt programele de informatică, motoarele cu reacție și lichefierea cărbunelui (pentru care s-au cheltuit în 10 ani 67 milioane franci).

Victoriile în necruțătorul război economic se succed... Guvernul nu a investit decît 476 milioane de franci în cadrul unui plan total de 1,2 miliarde pentru a-i răpi Franței, înainte de 1985, poziția pe care o ocupă ca a doua țară din lume în acest domeniu. Cînd acum citiva ani a apărut „IBM”, modelul 4300 ultraperfecționat, firma „Hitachi” a avut nevoie doar de 3 luni pentru a scoate același model. Iar peste 6 luni „Fujitsu” prezenta unul și mai puternic. Și iată Japonia angajată și în bătălia biomasei (utilizarea reziduurilor, bălegarului, a orezului, în producerea alcoolului carburant pentru automobile). Aceste tehnici trebuiau vindute. Și s-au făcut pregătiri în acest sens. Ingineri de la „Toshiba” vor învăța portugheza în Brazilia. „Hitachi” angajează francofoni pentru a putea vinde în Togo, Coasta de Fildeș sau Benin. Și în fiecare an din ultimii 20 „Mitsubishi” trimite doi ingineri să învețe chineza.

Revenînd la Konosuke Matsushita, este demnă de reținut una din ultimele sale propuneri ce-au văzut lumina tiparului în cel de-al 40-lea său volum... După cum se știe, Japonia are un teritoriu util foarte restrîns. 70 la sută din suprafața sa e ocupată de munți. Cum mare parte din ei sînt neutilizabili, Matsushita propune nivelarea unei cincimi din această suprafață pentru a crea platouri uriașe. Lumea rămîne stupefiată, guvernul nipon refuză proiectul, dar Konosuke Matsushita crede în el și editează volumul, în speranța că mai tîrziu Japonia va reflecta la propunerea sa...

Este ora 14. La bordul aeronavei se servesc Pepsi, cafele și înghețată. Prin hubloul, deasupra norilor, apare muntele Fuji. În ritmul Sakurei, cursa pentru Tokio ne poartă lin spre o supercivilizație. Coborîm treptat sub plafonul de nori și, în timp ce reperăm primele așezări ale insulei Honshu din arhipelagul nipon, sîntem anunțați: „Stimați pasageri, peste cîteva minute vom ateriza pe aeroportul Narita din Tokio. Temperatura aerului la sol: 28° C. Ora Beijingului: 13,30. Ora Tokiului: 14,30. Vă rugăm, cuplați-vă centurile de siguranță.”

Tokio — iulie 1982

DAN PARVULESCU
(VA URMA)

O poveste cu redactori-șefi sau Istoria unei generații

Mi-era teamă să nu ratez articolul cel mai important din toate cele scrise până acum. Mă gîndeam la redactarea lui așa cum te gîndești că vei trece, împovărat și stingher, printr-o galerie cu portrete celebre. Că însemni acum, nici mai mult nici mai puțin decît PREZENTUL și că, între amintiri depănate la foc mărunt și desfășurări de vechi isprăvi redactoricești, vei fi, fără îndoială, discutat, disputat, anchetat, interviuevat, etichetat.

„Vreau, în primul rînd, să felicit colectivele de redacție ale revistei „Forum studentesc” cu ocazia aniversării a zece ani de la înființare. 10 ani în care întreg sectorul „gazetă” s-a străduit să realizeze fiecare număr al revistei în condiții tehnice cît mai bune, aducîndu-și, astfel contribuția, la educarea comunistă a tinerei generații.

Remarc eforturile deosebite pe care studenții-gazetari ai celor patru „generații Forum” (Ion Matală, Liviu Crișan, Gheorghe Crișan, Radu Ciobotea) le-au depus sau le depun pentru buna apariție a revistei, cu prețul multor zile și nopți de muncă alături de colegii și prietenii lor — tipografil. Vă dorim, vouă, „forumiștilor” din cei zece ani, multe succese și bucurii!

MILOȘ GEORGEVICI,

șeful secției ziare în cadrul Întreprinderii poligrafice „Banat” Timișoara

Iată-l, vor spune, poate. Afirmăție zdrobitoare, dincolo de care nu mai există nimic altceva decît osînda la nesfîrșită corectare a spațiilor.

Mai mult decît orice întimplare, această a înfîlării noastre sub zodia celor zece ani are o puzderie de semnificații. Pentru mine, mai ales, una. Imensă. Rechizitoriu și mărturisire.

„Sînt de 16 ani la Casa studenților și citesc toate numerele de revistă care apar. Îmi plac pentru că arată realitățile vîrstei lor — pe copii îi cunoșc foarte bine pentru că stau nopți de-a rîndul, muncesc și se înțeleg foarte bine între ei.”

(MARTA IOAN, portarul Casei studenților)

Căci ce înseamnă, la urma urmei, a fi redactor-șef?

Fenomenul care aduce pe lume un redactor șef — și nu numai atît — se numește schimbare de generație. Adică o generație care știe, în sfîrșit să „facă presă”, e înlocuită cu o generație care nu știe nimic. Și care, înverșunat, pe tăcute, învață lucrurile cele mai importante: să înțeleagă viața de asociație și să se implice în ea; să scrie la nivel „publicabil”; să reziste nopților de tipografie și să se bucure ca un copil cînd

Forum? Pentru mine o mindrie. Lucrez la această revistă de la primul ei număr, pînă la cel actual. „Forum” înseamnă, deci, și pentru mine, zece ani de muncă. Și, de ce să nu recunosc, de bucurii.

Au fost și multe greutăți. Mai ales la schimbarea generațiilor. Cu timpul, însă, noii veniți învață rosturile muncii de tipografie și lucrurile merg mai bine. Cel mai bun și mai apropiat colectiv este, pentru mine, cel actual.

VALEAN LAZA

paginător — secția ziare a I. P. „Banatul” Timișoara

„plumbul”, după calandru și rotativă, începe să devină revistă; să treacă peste opacitatea multor colegi („Forum”? pierdere de vreme. Chiul. Se dă și asta ziarist!”) sau profesori („pe mine nu mă interesează prostiile voas-

tre, să nu te mai prind că-mi vii o-bosit sau nepregătit la vreun seminar, că...”).

Apoi, cu încetul, învață amănuntele. Titlurile. Întrebările „ocolite” sau aspre. Temeiul unei anchete. Aspectul unei pagini. Organizarea unei activități redacționale. Tehnoredactarea. Tipografia. Și apoi din nou, fără „relache” în același ritm, spectaculos și uneori epuizant, disciplinat și uneori eruptiv, fie primăvară, fie toamnă, fie practică, fie sesiune.

Generația Forum '81 s-a născut greu, sub umbra marilor ei înaintași sub „proteguirea” lui Gheorghe Crișan și într-o atmosferă — ce mai calea-valea — jalnică. „Presă se învață greu și nu la repetiții între ore fixe” spunea atunci cineva. Și totuși se învață. Dar nu cu oricine, ci cu cei care rămîn. Neștiutori, dar încăpățînați. Pornirea la drum a unei generații seamănă cu o revoluție. Incojurării se desfășoară sub semnul înfruntării. Inconjurării de neîncredere, cei ce o fac trebuie, chiar greșind, greșind, greșind, urmăriți de izbînzile celor, dinainte, să priceapă, în timpul cel mai scurt rosturile și întemeierile unei reviste, să-i egaleze și să-i întrecă. Cu atît mai mult cu cît înțînirea celor zece poate fi altfel decît pe de-a întregul ca un bilanț, ca un moment ce nu ani se prefigurează — de la început — sărbătoros.

Întîi modelele. Liviu Crișan, Marcel Sămîntă, Emeric Szekely, Mircea Moldovan, Valentin Vișan, Constantin Mărăscu. Și mulți, mulți alții.

Apoi desprinderea. Drumul anevoios spre noi înșine. Cei ce semnează

Mă consider și eu unul din întemeietorii acestei reviste. Ne-a adus tuturor multe premii (în țară și peste hotare), dar și satisfacția de a lucra alături de tineri pentru care pasiunea devine o artă, un mod de a fi. Citesc mereu și alte reviste studentești din țară și caut, împreună cu toți colegii mei (tipografil sau studenți) să realizez o revistă foarte bună dacă se poate chiar cea mai bună

ION CRIȘAN — paginător — secția ziare a I.P. „Banat”

realizarea acestei reviste, cu care corespondența la poșta redacției, pe care îi vedeți — sau nu-i vedeți — la cursuri, seminarii, spectacole, întreceri, înfîliri, ședințe, dezbateri. Adică pretutindeni.

Și totuși, veți întreba, parcă pornisem de la altceva. Unde e în toate acestea redactorul șef și, la urma urmei, ce înseamnă el? Cititorul atent îl va fi descoperit în fiecare paragraf, în fiecare rînd, ba chiar mai rău, printre rînduri. Atotstăpînitor și neputincios, aspru și puțin naiv, hotărît și zăpăcit, mereu pe drumuri și, cine știe, poate mereu unde nu trebuie.

Nu. N-ar fi avut nici un rost să căutăm definiția redactorului șef.

Și apoi ar fi fost culmea să scriu, eu, despre Ionel Matală, Liviu Crișan, Gheorghe Crișan și — mai ales — despre mine. Nu mi-ați fi iertat-o pînă în ceasul din urmă. Nu-i așa?

RADU CIOBOTEA

Cînd spun „Forum”, îmi vin în minte nopțile în care cîțiva studenți încăpățînați mă scot din sărite cu ultimele corecturi. Le explic totdeauna că nu eu sînt cel care trebuie să facă treaba asta, să se descurce, pînă la urmă zic „fie, dar asta e ultimul număr la care îmi pierd noaptea pentru voi”; tot ultimul număr e de vreo zece ani. Cei care mă bat la cap se schimbă, am scăpat de Ionel Matală, a venit Liviu, am scăpat și de Liviu, dar a venit Ghiță, uite că am scăpat și de Ghiță, dar îmi scoate peri albi Radu (asta mai e și filolog, pînă nu-i corectez tot nu scap de el) și tot așa... Și ce? Credeți că stau eu, acum, la unu noaptea, să vă culeg prostia asta? Descurcați-vă. Adică... fie. Dar e ultima oară.

GH. TRIPON, linotipist, secția ziare — I.P.B. Timișoara

Gheorghe Crișan și Ion Băcălete au punctul lor de vedere...

SCRISOARE ÎNĂDITĂ (lui Danil Harms)

Stimată redacție,

iubiți redactori ai acestei redacții, încă de la primul număr al revistei dumneavoastră — număr pe care am avut deosebita onoare să-l citesc în premieră mondială chiar azi — am simțit că este (nu-i așa?) publicația pe care (nu-i așa?) mi-o doream de o viață și care (culmea!) apare de ani de zile (mai precis de 10), de pe vremea cînd (nu-i așa?), vorba poetului (că bine a adu-s-o din condei) mult a fost, dar tot degeaba (nu-i așa?).

Celălalt portar al Casei studenților: (discursul său începe cu o imprecizie către zeii dinspre partea mamei; din lipsă de spațiu nu-l reproducem):

„În loc să mă culc și eu seara, ca oamenii, tre' să stau mereu după voi. Că parc-ați fi huhurezi, numai noaptea v-apucă hărnicia... Și lumina?! Cum să facem economie? Măcar de-ați scoate un ziar ca lumea, da niciodată n-ați scris despre mine. Și io-s aci în fiecare seară, pă poziție! De mine nimeni nu trece fără index sau... legitimație de „Forum”. Da las că nu mă supăr io dintr-alta. Fa-ceți și voi ce puteți, că sînteți băieți faini! Și cînd scriți de Casa studenților, apoi citesc și io cu drag...”

Ca să nu-mi pierd firul, redacție, vreau ca pe lângă osanalele gra-tuite — nu-i așa? — pe care îi le aduc, să ai în vedere că eu (adică tocmai cel care îți scrie) sînt pe punctul de a ajunge — nu-i așa — unul dintre cei mai renumiți gazetari ai tuturor timpurilor — dacă îmi veți da ocazia, stimăți redactori. Dacă nu mi se va da ocazia, stimată redacție, o să ajung cel mai mare gazetar post-mortem și asta numai și numai datorită dumneavoastră care sînteți unicii mei părinți, sau chiar frați (dacă surori nu vreți să-mi fiți).

„Vreți o părere subiectivă? Așa nu se mai poate! „Forum”-ul își clădește valoarea pe timpul și în detrimentul feticii onora... La vîrsta noastră nopți de risipă n-avem!!!” (prietena unui redactor al revistei)

Pentru a vă forma o părere adecvată despre mine (că doar oamenii sîntem și unii și alții), vreau să vă scriu încă de la început că înainte cu o zi de nașterea mea, sau chiar în ziua nașterii mele (nu-mi amintesc prea bine, intrucît atenția îmi era îndreptată în altă parte) am asistat la o discuție cu o tentă interminabilă, din care am priceput că mi se hotăra viitorul de către cele trei ursitoare. Una voia să fiu doctor, alta inginer, a treia mecanic. Și cum consensul nu se inventase pe vremea aceea, au luat-o de la început; matematician, electrician, plutonier, pompier, grădinar, bucătar, conșopist, economist, tractorist, ciclist, metodist, alpinist, motociclist, parașutist, ziarist.

„Terminați odată cu „Forum”-ul asta! Cînd o să vă vină și vouă scaunul la cap? Basă că vin eu o dată pe la voi la redacție să văd cum și cu cine vă petreceți nopțile. Fac eu ordine!” (mătușa prietenei)

Și cînd ultima a zis ziarist, celelalte au amuțit, mulțumindu-se să încuviințeze din cap.

Zis și făcut! la 14 ani terminasem cursul

intensiv de alfabetizare; la 16 legam cuvintele în propoziții și, uneori, propozițiile în fraze. La 18 ani cunoșteam 2-3 semne de punctuație. La 20 uitasem primele 10 litere ale alfabetului, în schimb restul mergea de la sine.

„Sincer vorbind, îmi lipsește revista voastră în pauzele dintre apariții. Și e păcat că, uneori, neprimirea revistei se prelungește mult după ieșirea sa de sub tipar. Știu, nu din vina voastră! Există o delăsare rușinoasă din partea celor care răspund de distribuție prin votul de încredere acordat la începutul anului. E revoltătoare indiferența aceasta față de munca voastră. Se ajunge la situația paradoxală că mulți dintre plătitorii ce nu stau în cămine să nu vadă adevărata față a revistei. Aprecierile se fac „după ureche”, de unde reținerea multora de a face abonamente la început de an. In rest... toată admirația pentru forumiști și producțiile lor.”

(student VODA LIVIU, anul III ETC, Facultatea de electrotehnică)

Și nu mică mi-a fost bucuria cînd, mult stimată redacție, iată, la această floare a vîrstei mele, am ajuns să compun o scrisoare (și ce mai scrisoare! o capodoperă aș putea spune — nu-i așa?) ba am reușit să o și trimit.

„Cu unele oscilații, de la număr la număr, rămîne totuși o revistă bună, pe măsura potențialului creator al studenților din acest centru universitar.”

(KOMȘA JÓZSEF, V Chimie)

De aceea, întorcîndu-ne la oile noastre și la celelalte animale domestice, pe care oricum nu avem cum să le creștem la bloc, am început să mă gîndesc; oare cum va primi stimata redacție scrisoarea mea. Prin poșta prin poșta, bineînțeles, dar cum? Pentru că eu multă vreme m-am tot gîndit dacă e cazul să scriu sau dacă este cazul să nu scriu. La început, drept să vă spun, m-am gîndit să vă scriu. Apoi m-am gîndit să nu vă scriu. Dacă îmi copiați stilul, deși redacția dumneavoastră are stilul propriu format de mai bine de un deceniu, pe cînd eu doar de două zile. Apoi mi-am zis să scriu. Și iar mi-am zis să nu scriu. Pînă cînd m-am gîndit o dată adormit și am scris fără știrea mea. Doar că eu am scris-o este faptul că a ajuns tocmai la dumneavoastră. Că mă și gîndeam, oare cum pot dovedi că tocmai eu am scris-o și nu altul? Dar acum sînt liniștit, pentru că dacă a ajuns la dumneavoastră înseamnă că eu am scris-o și nu altcineva. Sînt sigur că acum vă minunați de stilul meu impecabil și murmurați invidioși: „De unde domnule atîta talent dintr-o dată?” Și eu zîmbesc pe sub mustață și mă umflu de plăcere. Așa talent ca la Gheorghe Banîță mai rar, se va spune, și pe drept cuvînt. Dar s-ar putea să nu fi ajuns scrisoarea. Și atunci s-ar putea să nu vă mai minunați de stilul meu pur. Stilul meu pur și simplu. S-ar putea să așteptați și sînt sigur că în acest caz nefericit pentru dumneavoastră stimată redacție, trebuie să așteptați eu sufletul la gură să vă parvină scrisoarea mea. Dar ea s-ar putea să nu mai vină niciodată, pentru că s-ar putea ca eu să nici nu fi scris această scrisoare. S-ar putea să o fi scris altcineva, s-au s-ar putea să nu o fi scris nimeni și nici să nu se gîndească vreodată să o scrie. De aceea prieteni nu vreau să mă mai lungesc prea mult și închei anunșîndu-vă că aștept onorariul pe adresa prescrisă, urmînd a vă scrie următoarea scrisoare sau poate chiar pe prima pe care încă nu am scris-o pentru că nici nu am de gînd să o scriu.

CONSTANTIN MARASCU

Addenda la viața unei redacții

După aproape 300 de articole scrise și 7 ani de activitate la o revistă la care ai îndeplinit toate funcțiile și ai muncit în toate compartimentele este, totuși, atât de greu să scrii un articol despre ce ai făcut la revistă, despre ce a reprezentat munca de aici pentru studenția ta, pentru formarea ta ca viitor specialist și cetățean...

Privind retrospectiv, oricât de nesentimental ai fi, nu poți să eviți depănarea unor amintiri, rememorarea unor nume, retrăirea unor sentimente plăcute. Căci, atita timp cât fiecare zi a studenției a fost marcată de activitatea la revistă, atita timp cât ziua îți era împărțită între tipografie, redacție, cămin, și cite un laborator, a vorbi despre presa studentească mi se pare cel mai firesc lucru din lume.

Oricum, însă, nu vei putea evita exemplele, numele și câteva realizări care stau ca argumente obiective, sau de natură sentimentală, în afirmația pe care o vei face, cu siguranță, până la urmă: A fi student-gazetar înseamnă a fi un activist, un om politic, înseamnă a trăi studenția la cotele ei cele mai înalte, înseamnă a simți pulsul unei generații, a-i prezenta idealurile și a-i zugrăvi realizările, a te racorda la munca de educație pe care o facem prin toate formele tineretului studios.

Sint adevăruri pe care le simți poate mai bine la sfârșitul unei „carriere” gazetărești trăită la dimensiunile ei cele mai romantice — presa studentească — și, mai ales, odată ce realizezi contactul direct cu producția, odată cu cristalizarea propriilor tale gânduri și sentimente, a opțiunii definitive pentru un anume drum ales în viață...

Și, totuși, iată că nu rezist, nici măcar până la sfârșitul acestor puține rânduri ti-

pografice, să nu rememorez niște nume care-mi stau la îndemână, nu pentru că sint atât de sentimental, dar ele mă ajută să certific afirmațiile de mai sus și îmi prilejuiesc acel binevenit bilanț pe care îl poți face chiar la „vîrstă” de doar 10 ani, o vîrstă mică dar care ascunde realizări notabile; ● premiile obținute de revistă și de redactorii ei (Constantin Mărăscu, Iosif Berwanger, Mircea Birsilă, Ioan Morar, Constantin Duma, Daniel Vighi, Lucian Petrescu, Ștefan Popa, Andreea Gheorghiu, Cornel Bogdan, etc.) la diverse concursuri naționale

● Apariția unor cărți ale lui Mircea Birsilă, Constantin Mărăscu, Ioan Morar ● numeroasele semnături în presă (Daniel Bumb, Gheorghe Crișan, Ioan Morar, Radu Ciobotea, Dan Pirvulescu, Constantin Duma, Gheorghe Târjan, Cornel Bogdan, Lucia Stoica, Mircea Moldovan, George Boieru, Emeric Szekely, Valentin Laurențiu Vișan, Marcel Sămânță, Ioan Băcălete, Harald Zimmermann, Tudor Peșan, Constantin Vintilescu etc.) ● o prezență valoroasă și continuă în activitatea de propagandă din municipiu și județ ● Și multe alte realizări pe care ar trebui să le prezinti mai pe larg pentru a fi înțelese la adevărata valoare...

Închei aceste rânduri cu sentimentul că nu am reușit să fac altceva decât o încercare de „remember”, de fapt un amestec mai mult sau mai puțin reușit, de proces-verbal și cronică subiectivă, oricum o fărîmă din încărcătura de emoție care mă copleșește gîndindu-mă doar că din cei 10 ani de rodnică activitate redacțională trebuie să rezumi totul la 3 pagini... E mult prea puțin și nesemnificativ dar, în orice caz, e focul de paie care poate să declanșeze amintirile din serile care sper că vor urma...

GHEORGHE CRIȘAN

Impresii despre Forum studentesc? ● ca și cum aș încerca să retrăiesc 10 ani din cei 25 de existență ai Casei de cultură a studenților, ani de frumoase realizări împlinite, în parte, cu cele ale revistei și care au fost înfățișate cu generozitate în numărul jubiliar din toamna anului trecut dedicat instituției.

Spun aceasta deoarece am avut șansa de a fi martorul ocular al neastîmpărului tuturor generațiilor de tineri gazetari și scriitori care au „plămădit” revista în ceasurile lungi de seară, aproape număr de număr, aici, în Casa „tuturor studenților timișoreni”, cum se spunea și se scria adesea în presă.

Afirm aceasta deoarece viața revistei s-a îngemănat cu cea a cercului de presă, patronat de Casa de cultură a studenților, cerc considerat, pe drept cuvînt, pepinieră de gazetari-studenți, care, în marea lor majoritate, s-au afirmat și au rodit în caloarele publicației studențești timișorene, ridicînd-o, alături de alți confrăți, încă de la începuturi, la cotele cele mai înalte ale exigențelor universitare din țară.

Îmi place să zic aceasta deoarece i-am cunoscut îndeaproape, păstrîndu-le o statornică afecțiune, pe toți membrii redacției, care s-au perindat de-a lungul unui deceniu de activitate perenă; dintre aceștia îi amintesc doar pe cîțiva: Ionel Matală, Ion Căliman, Emeric Szekely, frații Liviu și Gheorghe Crișan, Radu Ciobotea și alții pe care îi regăsim cu emoție cînd mai răsfoiesc colecția din „arhivă”.

În fine, spun aceasta în cunoștință de cauză, pentru că timp de mai mulți ani au avut onoarea de-a face parte din consiliul de conducere al revistei, alături de cei care au îndrumat-o cu bunăvoință și competență, contribuind la propășirea ei pe planul culturii socialiste.

VALERIU PANASIU,
directorul Casei de cultură a studenților

Citesc reviste de peste 30 de ani. Niciodată nu am parcurs toate textele unei reviste. O fac, de ani, cu „FORUM STUDENȚESC”. M-am întrebant, puțin uimit, de ce? Pentru că găsesc în revistă spiritul studentesc efervescent. Relația cadru didactic — studenți m-a pus mereu în fața unei dileme: cine profită mai mult de această colaborare? Studenții, prin ceea ce le transmitem, sau noi, prin faptul că ne aflăm mereu într-un mediu tînar, cu o trăire de maximă intensitate? Inclîn spre a doua supoziție. Revista „FORUM STUDENȚESC” îmi transmite mesajul cald al tuturor studenților. Le mulțumesc.

conf. dr. ing. MIRCEA NEMES
catedra de electroenergetică
Facultatea de electrotehnică

Itinerar sentimental

„Scrie-mi ceva pentru acest număr” mi-ai spus, bine, am apucat să-ți promit și iată, acum mă perpelesc în fața hîrtiei care, de-o bună bucată de timp, e doar simbolic aceeași, de fapt e mereu alta, coșul de la picioarele biroului a căpătat o suspectă consistență — albă și fișitoare — ce m-ai pus să scriu, Radule, gîndeai că-i ușor lucru, dar ce să-ți fac vină, și eu gîndeam la fel, o zi, însă întreagă, am tot privit — fotografiile, reviste, foi volante — sufletul mi-e plin acum de ei, de toți neștiuții tăi colegi — „forumiștii” anilor 73, 75 și 77, ș.a.m.d. — prieteni vechi, pentru că pritenii mi-au fost așa cum deopotrivă, azi, îmi sinteți.

FORUM, de zece ani, foaia pentru minte, inimă și literatură a studenților timișoreni, începe să trăiască și prin maturitatea celor cărora le-a prilejuit emoția primului cuvînt tipărit.

asistent SABIN IONEL,
Facultatea de electrotehnică)

Și scriu atunci:

Ce poate fi mai frumos, în noianul preocupărilor unor tineri — viitori profesori, medici sau ingineri — decât dragostea pentru adevărul exprimat prin intermediul cuvintelor, al slovei scrise sau vorbite, mlădiate meșteșugit, rod al unor nesfîrșite ore de muncă sub zodia atît de fecundă a unei mari pasiuni — dragostea pentru gazetărie? Har, pricepere, devotament, putere de muncă, respect pentru adevăr, atribute indispensabile unei profesii, dificile și fascinante totodată, pe care ei, tinerii gazetari studenți, le-au dovedit cu prisosință. Se cuvine deci, în aceste zile, cînd revista noastră rotunjește 10 ani de înflăcărată existență, să privim cu emoție în urmă și să ne amintim de toți acei ce, cu pana purtată de-avîntul inimii, i-au conferit viață, nerv, o inconfundabilă personalitate și o neofilită propețime. De trei ori laureată a Festivalului Artei și Creației Studențești, „Forum studentesc” e una din cele mai apreciate reviste studențești din țară. Să înțelegem că lucrul acesta e datorat tuturor redactorilor-studenți de ieri și de azi! Aceași. Identificîndu-se prin pasiunea ce i-a unit. Prin dragostea pentru frumusețea și adevărul cuvintelor. Prin neodihna de care n-au făcut caz niciodată. Prin grija pentru calitatea și eficiența articolelor publicate. Prin emoțiile și bucuriile care i-au legat. Prin nopțile albe, petrecute la gura rotative ori prin celelalte „înversurate” și controversate — ale elaborării foilor volante. Ion Matală, Elena Parpală, Dorina Dor Peșan, Ovidiu Corduneanu, Valentin Rotar, Liviu Crișan, Marcel Sămânță, Tu-Laurențiu Vișan, Ștefan Popa, Constantin Duma, Gheorghe Crișan, Emeric Szekely, Lia-Lucia Petric, Monica Milivoi, Nicolae Oană, Diana și Octavian Cazan, Ioan Băcălete, — cîteva nume doar pe care, capricioasă, memoria le-a reținut — studenți ai zilelor de ieri, absolvenți acum, ce cu siguranță și azi mai poartă-n inimă revista căreia i-au dat viață. De care s-au legat, o dată pentru totdeauna, negreșit!

DANA DINU

REMEMBER

Ce greu e să scrii pentru revista la care ai debutat și ai muncit în studenție și de care te-ai despărțit de aproape 5 ani. Greu din cel puțin două motive: ruperea contactului cu revista, cu generația care o realizează azi, pe de o parte, și subiectul în discuție, pe de altă parte.

Căci, oricît ai iubit munca de la revistă, primești o dată cu trecerea anilor și împicarea în alte activități, o anumită detașare care face imposibilă întoarcerea în timp și retrăirea în stil și... valoare, a scrisului care te-a consacrat în

„Forum studentesc s-a mai îmbunătățit în ultima vreme, mai ales după schimbările intervenite în conducerea revistei. Este mai studentesc”.
(RADU DORIN, anul IV ETC,
Facultatea de electrotehnică, președintele Consiliului U.A.S.C. al facultății)

paginile presei studențești. Ce a reprezentat pentru mine munca în redacția „Forum studentesc”? Multe, enorm de multe bucurii! În primul rînd un colectiv miat, o „echipă” de prieteni care deși redusă numeric, reușea prin strădania generală, prin spiritul de colegialitate să acopere toate problemele tehnice de apariție a unui număr. Apoi, o utilă experiență de viață cîștigată în documentările și redactările de materiale, munca de conducere, în implicarea ca organ de propagandă în viața social-politică cu toate meandrele și învățămintele ei. O bună și bine venită școală a gazetăriei tinere, unde am învățat să facem totul singuri de la scris pînă la corectură și „bun de tipar”.

„În curînd voi termina facultatea, iar „Forumul” face și el parte din amintirile mele plăcute din studenție. Poate această nostalgie mă face acum s-o apreciez mult mai mult...”
(MOISE MIHAI,
V Electrotehnică)

Dar, mai presus de toate, o vîrstă fericită a studentului trăită la cotele ei cele mai înalte, alături de oameni integri, entuziaști, talentați, adevărat modele de muncă. Și foarte buni prieteni. Nu vreau să rememorez numele lor deși tentația și bucuria amintirilor mă îndeamnă mai ales în aceste momente de prim bilanț al

„O revistă care nu se găsește. Căutăm deunăzi ultimul număr al revistei, cu articolul despre sociologie al studentului Tudorel Urian. Sper să-l primesc măcar acum de la dumneavoastră.”

Consider că într-un an de zile și-a găsit maturitatea. Cu toate acestea n-ar strica să faceți un pas înainte și în privința noutăților în diverse domenii. Atmosfera studentească foarte bine prezentată”.
(OTTO BENKO, cercetător științific principal în cadrul Universității Timișoara)

activității de presă studentească din Timișoara. Oricum însă, personalitatea lui Liviu Nadiș, principalul meu colaborator, inginer agronom care se zbate pentru noi recorduri în C.U.A.S.C. Pecica, îmi stăruie în memorie și mă sprijină în toate afirmațiile mele anterioare.

„Forum? O piață mare cu statul. O formă de manifestare, o posibilitate de a spune. (For, fari, fatus sum). Adică, nu-i așa, Forum. Asta nu înseamnă că n-ar trebui să aibă și umor”.

(OTILIA HEDEȘAN, anul III
Filologie)

Amintiri?! Nu 58 de rânduri tipografice ci poate doar o carte ar reuși să le înghită pe toate. Nopțile albe, plăcerea de destindere, năzuințele de la fiecare număr apărut (unde și ce mai faci tu, Ioan Băcălete?), bucuria și comentariile de după fiecare ediție, toate acestea și multe altele care ne-au finit împreună, într-o echipă, sint amintiri pe care nu vreau să le „dezgrop” decât la anii mai înaintați, poate cînd „Forum”-ul va deveni... semicentenar.

„Forumul studentesc” la momentul 10 al său? Poate nu la fel de incisiv, de bine conceput grafic... Sau poate nu îndeajuns în măsură să stîrnească interesul unui cititor din afara mediului studentesc... Oricum, o prezență solidă pe firmamentul presei tinere, o revistă pentru care cei 10 ani reprezintă o perioadă de mari realizări și acumulări dar și o vîrstă a tinereții și entuziasmului, a prospețimii cuvîntului gîndit și scris!

LIVIU CRIȘAN

„O revistă care pare a reuși să impacă toate gusturile. Foarte reușite articolele ce ilustrează activitatea Clubului de jazz. S-a împănintentit o pagină de muzică, în ultimele numere, sau mie mi se pare?”

(MITRAN DORIN,
V Electrotehnică)

„Forum”-ul este, așa cum se spune, o redacție sobră...

HARALD ZIMMERMAN
P. S. De-acum sint liniști. Ma prăbușesc într-o dorință furtivă de liniște și
sunt cum pe sub pernă trec, rînd pe rînd — de zece ani — eterne...

perfectă, nici prezumțioasă. Doar o realizare de suflet...
... Dinspre tipografie, dimineața, pleacă spre voi, cititorii, o împănire. Nu
sufărarea unei trăiri ce se stinge cu trecerea zile întoarsă.
vești în gura unei sobe. Nu-ți cere socoteală și nici gândul... E implicată în
- O revistă suportă multe: să-ți împachetezi, drumurile, minucășii sau s-o stu-
gări, acest copil al timpului jertit pe rugul unei pasturi — cuvintul scris.
nu disprețuiești acest fruct de noapți halucinate în ceață de
din sufletul nostru — în minile voastre. As vrea străine, dragul meu străin, să
Peste numai câteva ore revista aceasta își va da sufletul — și, cu el, o parte
înlocui lipsurile. Deci: bun de tipar...

seală. Restul au nevoie de indulgență, de înțelegere. Numai sufletul poate
Petrescu, as zice: „La un milion de reviste abia de e una întreagă fără gre-
- poate defectele inerente oricărui trup de femeie. Parafrazându-l pe Camil
berarea aceasta, gata să profite de libertatea din decembrie, căutînd ceva și totuși nimic —
De-acum — îmi dau seama — totul s-a strîșit. Și întreg corpul simte el-
în cele mai adînci tainite de oboseală.

se ivesc înec, cu viteza controlată, capete de ziar singurii cu antetul Forum
studentesc. Scot un prim exemplar, la întâmplare, din gherete, mașini și
și cerneață proaspătă îmi năvălește în nări și bucuria trumpe nesățioasă pînă
In marea sală luminată a gîrno
ca activitatea e încă în toi.

care lumina și zgomotul neîntrerupt vestea
grafică. Coborîm o scară tot metalică în
stînga și ne îndreptăm către singurul loc din
babil de la mîinile pătate cu cerneață tip-
te unsuroasă în atingere; senzația vine pro-
odihnei lor de câteva ore. Bănuștrada se sim-
șinile greoaie se scaldă în întunericul
lungul balustradei metalice. Sub noi, ma-
canice de păpușă nerodată și porțim de-a
cădere în real. Ne sculăm cu gesturi me-
Trezirea din somn se face brusc, ca o
— Haideți!

stredește auzul:
O voce din nesfîrșirea de plumb îmi

— Cum, „care aștia”? Toți
le:
Iar răspunsul a venit fi-
resc, ca o grindină în aprî-
— Care „aștia”?
stupoare, după care cineva
A urmat un moment de
se pupă prin parcuri?
— Bă, voi stați că aștia
neva a intrat strîgînd:
dîne de redacție, cînd ci-
venit în timpul unei se-
Ideea acestui articol mi-a

— Cum, „care aștia”? Toți
le:
Iar răspunsul a venit fi-
resc, ca o grindină în aprî-
— Care „aștia”?
stupoare, după care cineva
A urmat un moment de
se pupă prin parcuri?
— Bă, voi stați că aștia
neva a intrat strîgînd:
dîne de redacție, cînd ci-
venit în timpul unei se-
Ideea acestui articol mi-a

— Cum, „care aștia”? Toți
le:
Iar răspunsul a venit fi-
resc, ca o grindină în aprî-
— Care „aștia”?
stupoare, după care cineva
A urmat un moment de
se pupă prin parcuri?
— Bă, voi stați că aștia
neva a intrat strîgînd:
dîne de redacție, cînd ci-
venit în timpul unei se-
Ideea acestui articol mi-a

— Cum, „care aștia”? Toți
le:
Iar răspunsul a venit fi-
resc, ca o grindină în aprî-
— Care „aștia”?
stupoare, după care cineva
A urmat un moment de
se pupă prin parcuri?
— Bă, voi stați că aștia
neva a intrat strîgînd:
dîne de redacție, cînd ci-
venit în timpul unei se-
Ideea acestui articol mi-a

— Cum, „care aștia”? Toți
le:
Iar răspunsul a venit fi-
resc, ca o grindină în aprî-
— Care „aștia”?
stupoare, după care cineva
A urmat un moment de
se pupă prin parcuri?
— Bă, voi stați că aștia
neva a intrat strîgînd:
dîne de redacție, cînd ci-
venit în timpul unei se-
Ideea acestui articol mi-a

— Cum, „care aștia”? Toți
le:
Iar răspunsul a venit fi-
resc, ca o grindină în aprî-
— Care „aștia”?
stupoare, după care cineva
A urmat un moment de
se pupă prin parcuri?
— Bă, voi stați că aștia
neva a intrat strîgînd:
dîne de redacție, cînd ci-
venit în timpul unei se-
Ideea acestui articol mi-a

— Cum, „care aștia”? Toți
le:
Iar răspunsul a venit fi-
resc, ca o grindină în aprî-
— Care „aștia”?
stupoare, după care cineva
A urmat un moment de
se pupă prin parcuri?
— Bă, voi stați că aștia
neva a intrat strîgînd:
dîne de redacție, cînd ci-
venit în timpul unei se-
Ideea acestui articol mi-a

— Cum, „care aștia”? Toți
le:
Iar răspunsul a venit fi-
resc, ca o grindină în aprî-
— Care „aștia”?
stupoare, după care cineva
A urmat un moment de
se pupă prin parcuri?
— Bă, voi stați că aștia
neva a intrat strîgînd:
dîne de redacție, cînd ci-
venit în timpul unei se-
Ideea acestui articol mi-a

— Cum, „care aștia”? Toți
le:
Iar răspunsul a venit fi-
resc, ca o grindină în aprî-
— Care „aștia”?
stupoare, după care cineva
A urmat un moment de
se pupă prin parcuri?
— Bă, voi stați că aștia
neva a intrat strîgînd:
dîne de redacție, cînd ci-
venit în timpul unei se-
Ideea acestui articol mi-a

— Cum, „care aștia”? Toți
le:
Iar răspunsul a venit fi-
resc, ca o grindină în aprî-
— Care „aștia”?
stupoare, după care cineva
A urmat un moment de
se pupă prin parcuri?
— Bă, voi stați că aștia
neva a intrat strîgînd:
dîne de redacție, cînd ci-
venit în timpul unei se-
Ideea acestui articol mi-a

— Cum, „care aștia”? Toți
le:
Iar răspunsul a venit fi-
resc, ca o grindină în aprî-
— Care „aștia”?
stupoare, după care cineva
A urmat un moment de
se pupă prin parcuri?
— Bă, voi stați că aștia
neva a intrat strîgînd:
dîne de redacție, cînd ci-
venit în timpul unei se-
Ideea acestui articol mi-a

— Cum, „care aștia”? Toți
le:
Iar răspunsul a venit fi-
resc, ca o grindină în aprî-
— Care „aștia”?
stupoare, după care cineva
A urmat un moment de
se pupă prin parcuri?
— Bă, voi stați că aștia
neva a intrat strîgînd:
dîne de redacție, cînd ci-
venit în timpul unei se-
Ideea acestui articol mi-a

— Cum, „care aștia”? Toți
le:
Iar răspunsul a venit fi-
resc, ca o grindină în aprî-
— Care „aștia”?
stupoare, după care cineva
A urmat un moment de
se pupă prin parcuri?
— Bă, voi stați că aștia
neva a intrat strîgînd:
dîne de redacție, cînd ci-
venit în timpul unei se-
Ideea acestui articol mi-a

TEXT

Vă propunem — pentru această ciudată suită — de fotografii — titlul „Treptele devenirii unei redacții”. Cît despre argumente, acestea vor urma — asemeni criticii — calea firească: de jos în sus. Deci:

1. 1973. Una din primele sedințe ale proaspetei redacții „Forum studentesc”. Așa numita „generație Ionel Matală” pune bazele muncii de redacție. Principiile seriozității, disciplinei, probității gazetărești vor deveni temele ale activității viitoarelor generații. Totul e la început. Căutare, neliniște, dorință de consolidare.

2. Liviu Crișan și perioada romantică a „Forumului”. Entuziasm, dar și disciplină riguroasă. Revista începe să aibă forma, conținutul și... faima pe care le cunoaștem. Iau naștere rubrici de succes („Panoramic studentesc”, „Puncte de vedere”, „Față în față” etc.), se lărgeste tematica, crește exigența față de cuvîntul scris. Se acordă o atenție deosebită organizării interne, implicării redactorilor în viața de asociație, contribuției lor la realizarea tehnică a revistei. Viitoare confruntări la nivel național vor găsi deja o redacție puternică, cu un stil specific de muncă și de scris.

3. Ce înseamnă „a prelua ștafeta din mers”, ne demonstrează Gheorghe Crișan, redactor șef adjunct în anul II de studii, redactor șef începînd cu anul III. Perioadă de stabilitate, maturizare a redacției, „furnizoare” de modele și născătoare de legende. Impăcați pe acest clișeu în jurul eternului feminin (și vom numi de la stînga la dreapta): Gheorghe Crișan, Iosif Berwanger, Ioan Băcălete, Ovidiu Corduneanu, George Boieru. Personaje cunoscute a cum din poveștile care circulă pe seama lor, din amintirile „bătrînilor” și ale tipografilor. Portretele s-ar rezuma astfel: Gheorghe Crișan — excelent activist de asociație, condei sprinten, băiat șarmant care putea fi găsit întotdeauna unde te așteptai mai puțin. Despre Iosif Berwanger se știe doar că era un vrăjitor (de altfel a fost și învinuit de erezie și propus spre a fi ars pe un rug din șpalturi), scotea pe nepusă masă muniți de fotografii care apoi apăreau liniar, raster sau deloc. Ioan Băcălete — tehnoredactor prin vocație, spaima tipografilor și a partidelor adverse. Am scris și despre cuplul Ovidiu — George dar cineva ne face semn discret că nu mai avem spațiu tipografic. Lipsesc din fotografie mulți dintre cei îndreptății să apară. Marcel Sămănșă, Mircea Moldovan, Daniel Bumb, Radu Todoran, Valentin Vișan, Ioan Morar, Gheorghe Secheșan Constantin Mărășcu, etc., etc. Redacția își lărgeste sfera de acțiune. Apare ideea „altor activități”. Meciuri de fotbal, tenis, bridge, sau popa prostul, seri distractive, programe artistice. „Forumul” începe să devină mai mult decît o redacție, un mod de viață.

4. Ultima sedință de redacție în formulă restrînsă, pentru definitivarea numărului pe care îl citiți acum. De la stînga la dreapta: Harald Zimmerman, Daniel Kenst, Vasilică Ancuța, Radu Ciabotea.

Despre noi veți putea citi la împlinirea a 25 de ani de la înființarea revistei. Sperăm, lucruri bune.

CONCURSUL NOSTRU CU PREMII: În cuprinsul revistei apare următoarea afirmație: „Există o viață internă în redacție, vie, tumultuoasă, rodnică, larg deschisă către tot ce înseamnă studenție, tinerețe, către problemele politice, culturale, educative, de fond al etapei pe care o traversăm”. Depuneți răspunsurile dumneavoastră, cu indicația numelui, facultății și a anului de studiu, în cutiile noastre poștale pînă la data de 2 aprilie 1983.

NOUA „GENERATIE FORUM” A ADUS CU SINE SI UN NOU MOD DE A PRIVI LUCRURILE

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Redactor șef: RADU CIOBOTEA
Redactori șefi adjuncți: FLORIAN MIHALCEA, LUMINIȚA MARINA, HARALD ZIMMERMAN
Secretar general de redacție: DANIEL KENST
Secretar de redacție: DAN PAMPU
Redactori: VASILICA ANCUȚA, DANIEL BUMB, HORIA DULVAC, HELMUTH FRAUENDORFER, ANDREEA GHEORGHIU, MIHAI MINEA, NELU MUSTA, DAN PĂRVULESCU
Grafică: TUDOREL ILIE

ADRESA REDACȚIEI:

Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9,
camera 7, telefon: 1.49.07, (sedințe: luni și joi
ore 20,30).

TIPARUL: I.P. „BANAT” TIMIȘOARA